

ព្រឹត្តិបត្រ

សម្រាប់សិស្សានុសិស្ស

ចាប់ពីឆ្នាំ (២០២១)

...ที่มาของเรื่อง “วันพระจันทร์ลับดับเพ็ญ”....

“วันพระจันทร์ลับดับเพ็ญ” เล่ม 1 บทประพันธ์ “วิรัชฐา” หรือวันขึ้น 15 ค่ำ กับวันแรม 15 ค่ำ ซึ่งเป็นการเกิดจันทรกับ จันทรดับ เพราะว่าเป็นขณะที่เกิดอามาวลี หรือ ปุณมี นั้นเป็นแค่ระยะเวลาหนึ่งของวันเท่านั้น ตามระชการโคจรของดวงจันทร คือจันทรโคจร 1 องศาใช้เวลาประมาณ 2 ชั่วโมง เป็นเรื่องปกติที่จะเกิดขึ้นทุกเดือน คือวันขึ้น 15 ค่ำ กับวันแรม 15 ค่ำ ซึ่งทางพระพุทธศาสนา กำหนดให้เป็นวันพระ เพราะฉะนั้นไม่ต้องทำอะไรให้ยุ่งยาก ทำบุญ ถือศีล สวดมนต์ไหว้พระ ทำจิตใจให้สงบ มีสติเป็นพอ หากในวันพระจันทรลับดับเพ็ญที่เรือนไทย หลังใหญ่ของคุณหลวงสรรคกับคุณลำควนได้ทำพิธีขอบุตรหรือบุตร และทั้งสองจึงได้มีบุตรที่คลอดมาในวันพระจันทรลับดับเพ็ญ คุณลำควนจึงตั้งชื่อให้ธิดาสาวสวยว่า คุณเดือน เมื่อคุณเดือนเติบโตเป็นสาวสวยและต้องตาต้องใจคุณหลวงกฤษฎี ทั้งสองจึงหมั้นหมายกันในวันพระจันทรลับดับเพ็ญ และในอีกหนึ่งเดือนซึ่งตรงกับวันพระจันทรลับดับเพ็ญ จึงมีงานมงคลระหว่างทั้งสองเกิดขึ้น

ทว่ากาหลงหญิงสาวถูกทาสในเรือนที่คุณลำดวนได้ข้อมา เป็นบุตรที่มีอายุมากกว่าคุณเดือน หญิงสาวที่เกิดมาเพื่อมาเป็นศัตรูให้แก่วงศ์ตระกูลของคุณหลวงสรรค์หรือต่อมาก็คือ ท่านเจ้าคุณสรรค์กับคุณหญิงลำดวน และคุณเดือน กาหลงคือผู้ที่ทำลายทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นความหวังของท่านเจ้าคุณสรรค์ คุณหญิงลำดวน และคุณเดือนจนจบสิ้นด้วยความเนรคุณจากกาหลงนั่นเอง

เพราะเลือกเกิดไม่ได้ กาหลงหญิงสาวสวยที่เกิดจากบ่าวในเรือนของคุณหลวงสรรค์ และต่อมาก็ได้เลื่อนยศขึ้นมาเข้าพระยาสรรค์ นั่งอุ้นแม่ของกาหลงที่ได้ตั้งท้องขึ้นมากับคุณสินน้องชายต่างมารดาของคุณหลวงสรรค์ ไม่ว่านั่งอุ้นจะถูกลงโทษเขียนตีสักเท่าไร นั่งอุ้นก็ยังคงปิดปากนิ่ง ไม่ยอมเผยให้คุณหลวงสรรค์หรือคุณลำดวนภรรยาของคุณหลวงสรรค์ได้รู้ว่า ใครกันที่เป็นพ่อของลูกในท้องตนเอง

เมื่อนั่งอุ้นได้คลอดลูกมาเป็นหญิง คุณลำดวนที่ออกเรือนแต่งงานมากับคุณหลวงสรรค์หลายปีและไม่มีบุตรธิดาเสียที ทั้งคุณหลวงสรรค์กับคุณลำดวนจึงขอกาหลงมา

เป็นบุตรบุญธรรม ทุกๆบนเรือน หรือแม้แต่บ่าวไพร่ใต้ถุน
เรือนต่างรักและเอ็นดูต่อเด็กกาหลงยิ่งนัก

แล้วจู่ๆคุณลำดวนก็เกิดตั้งครรภ์ขึ้นมาตามที่ได้เคย
อธิษฐานขอไว้ และได้คลอดลูกมาเป็นหญิง คุณลำดวนจึง
ตั้งชื่อบุตรสาวว่า คุณเดือน เพราะก่อนหน้าทั้งคุณหลวง
สรศักดิ์และคุณลำดวนได้อธิษฐานของลูกต่อฟ้าดินในวัน
พระจันทร์ลับดับเพ็ญ ชื่อบุตรสาวของคุณลำดวนก็ยังลืมนดา
ขึ้นดูโลกในวันพระจันทร์ลับดับเพ็ญ

กาหลงจึงหลงคิดผิดมาตลอดว่าหล่อนคือธิดาคน
โตของท่านเจ้าพระยาสรศักดิ์กับคุณหญิงลำดวน ก็เพราะเรื่อง
ที่กาหลงเป็นลูกของอู่เจ้าพระยาสรศักดิ์ได้สั่งห้ามให้ทุก
คนในเรือนพูดเรื่องนี้เป็นอันขาด ต้องเป็นความลับ หากแต่
ความลับมิใช่มีเพียงเรื่องที่กาหลงเป็นลูกนังอู่ทาสในเรือน
แต่ยังมีมากกว่านั้น นั่นก็คือ พ่อแท้ๆของกาหลงคือคุณสิน
คุณสินที่เป็นน้องชายต่างมารดา กับเจ้าพระยาสรศักดิ์นั่นเอง

“วันพระจันทร์ลับดับเพ็ญ” เป็นนิยายย้อนยุคอีก
เรื่องของวิรัชญา เรื่องราวของความริษยา อาฆาตแค้น

พยายามจึงอัดแน่นอยู่ในนิยายเรื่องนี้ วิชาฐานะของ
ผู้ประพันธ์ กราบขอบพระคุณทุกท่านค่ะ
ด้วยความปรารถนาดีจากใจนักเขียนค่ะ “วิชาฐานะ”

วันพระจันทร์ลับดับเพ็ญ 1 “วริษฐา”

แสงทองของตะวันในยามที่ตะวันตรงหัวมันช่าง
ร้อนแรงยิ่งนัก หลายๆคนต่างพากันหลบซ่อนหนีร้อนกัน
ตามบ้านเรือน ใต้ถุนเรือนกันบ้าง หรือตามต้นไม้ใหญ่สูงใหญ่
ที่แผ่กิ่งก้านสาขาให้ทั้งเงาร่มและความเย็นเมื่อยามที่พระ
พายได้พัดผ่านมา

หากแต่ยังมีใครบางคนที่ต้องทนทุกข์ทรมานอยู่
กลางแจ้ง ร่างที่หอมแห่งผิวกายดำขำที่อยู่ในชุดโจงกระเบน
สีเทาหม่นเก่าๆและถกสูงขึ้นมาเหนือหัวเข่า ห่มผ้าแถบสี
น้ำเงินเก่าๆที่ถูกตรึงมัดด้วยโซ่ตรวนเส้นใหญ่ๆติดไว้กับ
หน้าเส้าหน้ากลางลานอันกว้างใหญ่หน้าเรือนไทยที่ใหญ่โต
และสง่างามสมกับฐานะของ
ผู้ปกครองเรือน

ใบหน้าซีดเซียว ริมฝีปากขาวแห้งแตก ขอบ
ปากเป็นขุยขาว ดวงตาเศร้าโรย และมีร่างสูงใหญ่ดำขำ ผิว
กายที่ดำราวกับถ่านดิน ใบหน้าที่ดูดำไม่ต่างไปจากเพศ
ฆาตของไอ้จันที่กำลังฟาดหวายลงที่กลางแผ่นหลังของนาง

อ่อนอย่างไม่ยั้งมือ ไร้ความเมตตาใดๆทั้งสิ้น ด้วยหัวใจที่ดำ
สนิทไม่ต่างไปจากผิวกายของไอฉันทันเอง

เสียงหายใจที่ฟาดลงกลางแผ่นหลังและเสียงกรีด
ร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวดของนังอู่ได้ดังสนั่น สั่น
สะท้านจากกลางลานไปจนถึงบนเรือนใหญ่ของคุณหลวง
สวรรค์

แม้ผู้ที่อยู่บนเรือนใหญ่ยังพลอยอกสั่นขวัญหายไปกับ
เสียงกรีดร้องของนังอู่ ร่างบางที่อยู่ในชุดโจงกระเบนสี
เขียวเข้ม และห่มสไบสีส้มของคุณลำควนที่นั่งพับเพียบอยู่
ข้างกายของคุณหลวงสวรรค์ค่อยๆยับกายเข้าหาสามีชิดใกล้
มากยิ่งขึ้น ใบหน้าซีดเซียวคล้ายคนที่กำลังจะเป็นลมขึ้นมา
เสียให้ได้ ด้วยไม่ปรารถนาการลงโทษว่าไพร่เข็ญตีอย่าง
รุนแรงเยี่ยงนี้

“คุณพี่เจ้าขา อีฉันทคิดว่าคุณพี่ควรสั่งให้ไอฉันทมัน
หยุดเข็ญตีนังอู่เสียที่เถิดนะเจ้าคะ อีฉันทไม่ปรารถนาได้
ยินเสียงเข็ญตีและเสียงร้องโหยหวนอย่างเจ็บปวดของนังอู่
มันแล้วเจ้าคะ”

คุณล้าควนเอ่ยเสียงสั้นเครือ ดวงตาคู่สวยที่จ้องมองมายังใบหน้าของสามีอ่อนเศร้า อ่อนโยนและมากไปด้วยเมตตาที่มีต่อบ่าวไพร่บนเรือนทุกๆคน ไม่เว้นกระทั่งนางอุ่นที่ได้กระทำผิดอย่างแรงร้าย ด้วยนางอุ่นได้ตั้งท้องขึ้นมาทั้งที่นางอุ่นก็ยังเป็นสาวเป็นแสบ และที่สำคัญนางอุ่นเองก็ยังไม่อาจให้คำตอบใดๆต่อคุณหลวงสรรค์หรือคุณล้าควนได้อีกด้วยว่า ท้องกับผู้ใดมา

“แม่ล้าควนอย่าได้ใจอ่อน มีเมตตาต่อนางอุ่นมันมากนักเลย รู้ไหมหากเรื่องที่นางอุ่นมันตั้งท้องและยังหาพ่อของลูกในท้องมันไม่ได้ก็ด้วยนั้น มันสร้างความอับอายขายขี้หน้าให้แก่เรือนเรามากสักเพียงใด ที่ต้องให้อีจันมันบังคับนางอุ่นให้มันคายความลับของมันออกมาให้ได้ เพื่อที่จะได้ลากตัวพ่อของลูกในท้องนางอุ่นมันมายอมรับความผิดที่มันกระทำร่วมกับนางอุ่น”

เพราะคุณหลวงสรรค์เป็นผู้ที่รักในศักดิ์ศรีของเขาเองและด้วยศักดิ์ศรีของความเป็นนายแล้ว เขาจึงไม่ปรารถนาให้มีใครอื่นมาข่มขู่ผู้ที่อาศัยอยู่ภายใต้ชายคาเรือนของเขาทุกคน ไม่เว้นแม้กระทั่งทาสในเรือน

ใครคือพ่อของคุณในห้องของนังอู่น? ไม่ใช่บ่าว
 ไพร่ชายในเรือนของคุณหลวงสรรค้อย่างแน่นอน ก็เพราะ
 คุณหลวงสรรค์เองก็ได้พยายามไต่สวนถามความมาแล้วกับ
 บรรดาบ่าวไพร่ที่เป็นชาย ทุกคนตอบตรงกันว่าไม่เคยมี
 อันใดที่เกินเลยไปกว่าทาสในเรือนเดียวกัน กินข้าวหม้อ
 เดียวกัน แม้วตัวของนังอู่นเองก็ยังเผยความเพียงว่า บ่าว
 ไพร่ชายที่เรือนไม่เคยมีอันใดที่เกินเลยจนถึงกับนังอู่นตั้ง
 ท้องขึ้นมาได้ แต่นังอู่นก็ยังปิดปากนิ่ง ไม่เอ่ยไปถึงผู้ที่ทำให้
 นังอู่นตั้งท้อง

“จนขนาดนี้แล้ว นังอู่นมันก็ยังปากแข็งอยู่อีก
 อีนันคิดว่าหากคุณพี่ไม่สั่งให้ไอ้จันมันหยุดเขียนตีนังอู่น
 นังอู่นมันคงยอมตายคาหาวายเป็นแน่เจ้าค่ะ”

คุณลำดวนพูดอย่างผู้ที่มีมากไปด้วยเมตตา สองมือก็
 ยังจับที่แขนของคุณหลวงสรรค์และบีบแน่น คุณหลวง
 สรรค์หันขวับ มองใบหน้านางของศรีภรรยาพลางสายน้ำ
 ฟ้าๆ

“แม่ลำดวนก็เป็นสะเอียงนี้ทุกครั้งไปสินะ ใจอ่อน”

คุณหลวงสรศักดิ์เสียงเข้ม ดวงตาเค็ดเคียว
เด็ดขาด มั่นคงของเขามองหน้าศรีภรรยานิ่งๆ

“อิฉันสงสารนั่งอุ่นมันเจ้าคะ คุณพี่ไปบอกให้ไอ้จัน
หยุดเมียมันนั่งอุ่นมันเถิดนะเจ้าคะ คิดเสียว่าอิฉันขอก็แล้ว
กัน”

คุณลำดวนวิงวอนขอร้องเสียงอ่อนละห้อย ใบหน้า
งามหม่นเศร้า จนอีกฝ่ายที่พยายามทำใจแข็งต้องอ่อนลงราว
กับขี้ผึ้งที่โดนไฟลน คุณหลวงสรศักดิ์ลั่นลมหายใจอยู่เป็น
ครู่เพื่อระงับอารมณ์โกรธแล้วหันมาส่งยิ้มบางๆให้แก่คุณ
ลำดวน

“ก็ไ้ได้ เพื่อเห็นแก่แม่ลำดวนนะ พี่จะไม่ถือโทษ
ใดๆกับนั่งอุ่นก็ไ้ได้ แต่นั่งอุ่นห้ามขึ้นมาเหยียบแม่หัวกระได
เรือนเรา จนกว่าที่นั่งอุ่นมันยอมเปิดปากพูดความจริงว่าใคร
คือพ่อของลูกในท้องมัน”

คุณหลวงสรศักดิ์เอ่ยเสียงเข้ม แล้วลุกพรวดจากที่นั่ง
อยู่บนตั่งไม้สักทองหัวสิงห์ก้าวหลบหนีหน้าไปจากห้องโถง
ใหญ่ เหลือเพียงคุณลำดวนที่ยังคงนั่งพับเพียบงดงามดู
นางพญาหงส์

“นั่งปรกบอกให้ไอ้จันมันหยุดเขียนตีนั่งอุ่นได้แล้ว
และเอ็งก็ช่วยหาหูกหาขามาตามเนื้อตัวนั่งอุ่นที่ถูกไอ้จัน
มันเขียนตีด้วยนะ”

คุณลำคานบอกเสียงอ่อนโยนด้วยมีเมตตากับบ่าว
ไพร่ทุกคนในเรือน

นั่งปรกที่นั่งพับเพียบ สองมือประสานไว้บนตัก
ก้มหน้ามองพื้นกระดานเรือนมานาน จึงค่อยๆเงยหน้าขึ้น
“เจ้าคะ เยี่ยงนั้นบ่าวจะลงไปบอกไอ้จันมันเดี๋ยวนี้
เลยเจ้าคะ”

สิ้นคำนั่งปรกก็ค่อยๆกลานเข้าหายไประหว่างห้องโถง
และก้าวลงจากกระไดเรือนตรงไปยังกลางลานที่มีร่าง
ของนั่งอุ่นถูกมัดตรึงไว้ด้วยโซ่ตรวนติดอยู่กับเสากลางลาน
หน้าเรือนไทยหลังใหญ่นั้นเอง

.....

“ไอ้จัน คุณลำคานเธอใช้ให้เข้ามาบอกให้เอ็งหยุด
เขียนตีนั่งอุ่นมันได้แล้ว”

ฟังคำจากนั่งปรก ไอ้จันจึงทิ้งหาวลงกับพื้นดิน
และยกมือขึ้นมาปาดเหงื่อเม็ดโตๆที่หน้าผากดำๆของตนเอง

“คุณล้าควนเธอก็แสนคืออย่างนี้เอง อีอุ่นเอ็งก็นี่ก็
ถึงพระคุณของคุณล้าควนเธอให้มากมายด้วยนะ นี่หากไม่มี
คำสั่งห้ามเขียนเอ็งนะ ข้าคงต้องเหงื่อตกไปอีกเยอะ”

ไอ้จันพูดกับนังอุ่นเสียงเข้ม แล้วหันหน้ามาทางนัง
ปริกก่อนเอ่ยกระไรขึ้นมา

“นังปริกนั่นเอ็งก็ดูแลนังอุ่นมันไปนะ ข้าเหนื่อยอะ
เขียนนังอุ่นก็ไม่ต่างกับเขียนวัวเขียนควาย อีนี่มันปากแข็ง
จริงๆเลยอะ”

“เอ็งไปพักผ่อนเถิดไอ้จัน นังอุ่นข้าจะดูแลมันเอง”
สิ้นคำจากนังปริก ไอ้จันจึงพยักหน้าแล้วเดินจาก
ไปทางหลังเรือนใหญ่อันเป็นเรือนแถวของเหล่าบรรดาบ่าว
ไพร่ในเรือน

“เจ็บมากไหมนังอุ่น” พอไม่มีร่างสูงใหญ่ ผิวกาย
ดำ ใบหน้าที่สุดแสนโหดของไอ้จันอยู่ที่กลางลานแล้ว นัง
ปริกก็เอ่ยถามนังอุ่นด้วยความห่วงใย

“เจ็บ” นังอุ่นตอบเสียงแหบแห้ง ดวงตาทั้งสอง
ข้างอิดโรยแต่ก็ยังมีร่องรอยของหยดน้ำตาก้างอยู่กับดวงตา

“เจ็บ ก็แล้วเหตุใดเอ็งจึงยังปากแข็งอยู่อีก ทำไม
ไม่หลุดปากมาเสียที ปล่อยให้คุณหลวงสรรค์ท่านโกรธจน
สั่งเขียนเอ็งปานตายไปเสียนี้”

นั่งปริกพูดอย่างตรงไปตรงมา หากแต่นั่งอุ้งกลับ
ก้มหน้านั่ง ปิดปากนั่งราวกับเป็นเรื่องที่คอขาดบาดตายเสีย
เข็ยนั้น เพียงแค่นั่งอุ้งจะยอมเปิดปากว่าใครคือพ่อของคุณ
ในท้องตนเอง ทุกอย่างก็จบลงด้วยดี แล้วจากนั้นคุณหลวง
สรรค์ก็จะไปลากคอกคนที่เป็พ่อของคุณในท้องนั่งอุ้งมา
รับพิศชอบ

“ข้าพูดไม่ได้จริงๆนั่งปริก เอ็งอย่าได้พยายามบีบ
คั้นใดๆต่อข้านักเลย” นั่งอุ้งยังคงปากแข็งเหมือนเดิม

“เออ พูดไม่ได้ก็ไม่ได้ ข้าคงไม่คะยั้นคะยอใดๆกับ
เอ็งแล้วละ และนี่พอจะเดินไหวไหม ถ้าเดินไม่ไหวข้าจะ
ช่วยพยุงเอ็งกลับไปที่เรือนให้นะ ถึงเรือนแล้วข้าก็จะได้
หาหยูกหายามาทาตัวเอ็งให้ คูสิวะ ไอ้จันมันเขียนเอ็งจน
หลังลายเป็นตุ๊กแกไปหมดทั้งตัวเลย”

นั่งปริกบ่น แต่ก็ยังพยายามช่วยประคับประคอง
ร่างบางของนั่งอุ้งให้กลับมายังเรือนทาสจนสำเร็จ และหา

หยุดหายใจตามแผ่นหลังให้แก่นิ่งอุ่น

.....

แสงจันทร์ทอแสงเหลืองอ่อนจากฟากฟ้ามายัง
หลังคาเรือนไทยหลังใหญ่ของคุณหลวงสรรค์ ดวงจันทร์คำ
คืนนี้ช่างงดงามเสียยิ่งนัก งามเสียจนผู้ที่ขึ้นเกาะขอบ
หน้าต่างห้องนอนยังผลอยิ้มบางๆขึ้นมาเพียงผู้เดียว

“คนอะไรก็ไม่รู้ ยิ้มคนเดียวก็ยิ้มได้ด้วยสินะ”

เพราะเสียงที่แสนอ่อนหวานอ่อนโยนและดังอยู่
ด้านหลังของคุณลำควน ร่าบางจึงหันขวับไปยังร่างสูงเป็น
สง่าของคุณหลวงสรรค์อย่างรวดเร็ว เร็วเสียจนปลายสไบสี
ส้มยังพริ้ว

“อู๊ย คุณพี่” คุณลำควนเอ่ยเสียงตกใจ ดวงตาคู่สวย
มีแววตื่นตระหนก แล้วริมฝีปากบางงามก็เผยยิ้มหวาน
ออกมา

“ก็พี่สิจะแม่ลำควน รีเจ้าคิดว่าเป็นผู้ใด” คุณหลวง
สรรค์หยอกเสียงหวาน อีกฝ่ายจึงยิ้มหวาน

“อินันก็ทราบว่าเป็นคุณพี่เจ้าคะ แต่แค่ตกใจที่จู่ๆ
คุณพี่ก็มาขึ้นอยู่ด้านหลังอินันต่างหากเจ้าคะ”

คุณลำควนบอกเสียงอ่อนโยน ดวงตาคู่สวยยังคงจับ
จ้องอยู่ที่ใบหน้าของสามีด้วยทั้งรักและเกราพบูชาในคุณงาม
ความดีในตัวเขา

“พระจันทร์คืนนี้งามนัก แต่ก็ยังงามน้อยไปเสียกว่า
แม่ลำควนของพี่”

“ปากหวานอีกแล้วนะเจ้าคะ เอ๊ะ!!! แล้วเคยไป
ปากหวานใส่หญิงอื่นบ้างไหมเจ้าคะ”

สิ้นคำหยอกจากคุณลำควน คุณหลวงสรศักดิ์ถึงกับ
ส่งเสียงหัวเราะคังๆ

“แม่ลำควน เจ้ามองเห็นพี่เป็นผู้ชายเจ้าชู้แต่เมื่อใด
กัน เจ้าเองก็รู้ว่าในหัวใจของพี่มีเพียงเจ้าผู้เดียว พี่รักเจ้าผู้
เดียว”

คุณหลวงสรศักดิ์ยังคงพูดเสียงอ่อนโยน และเป็น
ความจริงในทุกๆถ้อยคำของเขา

“เจ้าคะ อิฉันเชื่อคุณพี่ก็ได้เจ้าคะ เห็นนั่งอุ่นมัน
ตั้งครรภ์กลางที่อิฉันเองก็อยากตั้งครรภ์ด้วยเช่นกัน อยากรู้อุ้ม
ท้องที่มีทารกตัวน้อยๆอยู่ในท้อง อยากรู้เชิงทารกตัวแดงๆ
จ้งเจ้าคะ”

“พูดแบบนี้แม่ล้าควนก็คงอิจฉานั่งอุ่นมันสินะ แต่ มันก็แปลกเสียจริง พี่ทั้งข่มมัน ทั้งพูดตีกับมัน ทั้งสั่งให้ไอ จันเขียนมันจนปานตาย นั่งอุ่นมันก็ยังปากแข็งอยู่อีก”

คุณหลวงสรศักดิ์ บ่น พลาดถอนลมหายใจยาวอย่าง นึกละอาใจต่อนั่งอุ่นทาสปากแข็งที่ไม่ยอมเปิดปากใดๆ ออกมาว่าใครคือพ่อของลูกในท้องตนเอง

“พูดมาถึงนั่งอุ่น อีฉันเองก็ยังไม่อดเวทนามันไม่ได้ เหมือนกันเจ้าคะ นี่ก็ท้องโตขึ้นมามากแล้ว อีฉันจึงสั่งห้าม ไม่ให้นั่งอุ่นมันทำงานหนัก และฝากให้นั่งปรกช่วยจัดหา ข้าวของอ้อเรื่อยๆ ให้นั่งอุ่นมัน ได้กินเจ้าคะ”

“แม่ล้าควนทำถูกแล้วจ๊ะ เราเป็นเจ้านายเขา ถึงมีคู มีลงโทษกันบ้าง แต่ก็ต้องมีเมตตาด้วย เจ้านายที่ดีต้องมีทั้ง พระเดชและพระคุณ”

“คงเหลืออีกไม่กี่เพลแล้วกระมังที่นั่งอุ่นมันต้อง คลอดลูก”

คุณล้าควนเอ่ยเสียงแผ่ว ดวงตาคู่สวยเหม่อมองขึ้นไปบนท้องฟ้า บางคราวหัวใจที่อ่อนๆของคุณล้าควนก็ยัง แอบริษษาต่อนั่งอุ่นมันไม่ได้ ริษษาก็ตรงที่นั่งอุ่นยังมี

โอกาสได้อุ้มท้อง มีโอกาสที่ได้เป็นแม่ แต่เจ้าหล่อนนี่สิ
ไม่ว่าคุณหลวงสรรค์จะพยายามจัดหายาชนิดต่างๆและดี
อย่างที่สุดมาเพื่อให้คุณลำควนรับประทานและจะได้
ตั้งครรภ์เสียที จนแล้วจนรอดหมดยาไปก็ตั้งหลายหม้อ
มาแล้ว แต่ก็ยังไร้วีแววใดๆที่คุณลำควนจะตั้งครรภ์เสียที

“นั่งอุ่นมันไม่ต้องมีพิธีรีตองใดๆ แต่มันก็ยังตั้ง
ท้องขึ้นมาได้ และอีกไม่ช้าไม่นานนั่งอุ่นมันก็จะมีลูกตัว
เล็กๆไว้เลี้ยงแก่เหงา ต่างกับพี่และแม่ลำควนแต่งงานออก
เรือนกันมาตั้งสามปีเข้าไปแล้ว แต่แม่ลำควนก็ยังไม่มีวีแวว
ใดๆเลยที่จะมีลูกให้พี่ได้อุ้มเสียที”

คุณหลวงสรรค์บ่นอย่างนี้ก็น้อยใจขึ้นมา และก็เป็น
คำบ่นที่ตรงกับหัวใจของคุณลำควนที่กำลังครุ่นคิดอยู่ด้วย
เยี่ยงกัน แวตาคู่สวยหนึ่ง แต่มองจ้องสามี

“อิฉันเองก็ปรารถนาที่จะมีลูกกับคุณพี่ คุณพี่จำ
มิได้ดอกกริเจ้าคะ ตัวของคุณพี่เองก็ยังเคยหาหูกยาดีๆมาให้
อิฉันรับประทานจนหมดไปหลายหม้อแล้ว แต่ก็ยังไม่มีเด็ก
คนใดที่ปรารถนาที่เกิดเป็นลูกของเรา”

คุณลำควนตัดพ้อด้วยน้ำเสียงที่อ่อนละห้อย คุณ
หลวงสรศักดิ์จึงโผล่เข้ามาทักครางบางไว้แนบกับอกกว้างของ
เขา แล้วยกมือขึ้นลูบที่เส้นผมยาวสลวยและค้ำสนิทของคุณ
ลำควนอย่างแสนรัก

“แม่ลำควนอย่าได้น้อยอกน้อยใจไปเลยนะ คิดเสีย
ว่าลูกของเรายังไม่ถึงกาลเวลาที่เขาต้องมาอยู่กับเรา หากถึง
กาลเวลาเมื่อใดแม่ลำควนก็คงได้อุ้มท้องที่เป็นลูกของเรา
อย่างแน่นอน”

คุณหลวงสรศักดิ์ปลอบเสียงอ่อนโยน ดวงตาคู่คม
เปี่ยมไปด้วยรักและเมตตาต่อศรีภรรยาของเขาเป็นเหลือล้น
“จ้ะเอาแบบนี้ไหมเจ้าคะ คืนนี้เป็นคืนในวัน
พระจันทร์ลับดับเพ็ญ เรามาอธิษฐานของลูกกับพระจันทร์
กันดีไหมเจ้าคะ”

คุณลำควนชวน คุณหลวงสรศักดิ์จึงยิ้มอย่างเต็มหน้า
วันพระจันทร์ลับดับเพ็ญ อมาวดี หรือปूरณมี นั้นจะ
เกิดขึ้นแค่ช่วงระยะเพลาหนึ่งของวันเท่านั้น ตามระชงการ
โคจรของดวงจันทร์ และจะเกิดขึ้นทุกๆเดือน คือวันขึ้น 15
ค่ำ กับวันแรม 15 ค่ำ ซึ่งทางพระพุทธรศาสนากำหนดให้เป็น

วันพระ เพราะฉะนั้นไม่ต้องทำอะไรให้ยุ่งยาก ทำบุญ ถือ
ศีล สวดมนต์ไหว้พระ ทำจิตใจให้สงบ มีสติ

“ดีสิจ๊ะแม่ลำดวน”

“คุณพี่ปรารถนาได้ลูกหญิงหรือลูกชายเล่าเจ้าคะ”

คุณลำดวนถามเสียงอ่อนโยน คุณหลวงสรศักดิ์

อ่อนโยน พยักหน้าช้าๆก่อนตอบ

“ไม่ว่าจะเป็นลูกหญิงหรือลูกชายก็ลูกของเราจะแม่
ลำดวน”

สิ้นคำจากคุณหลวงสรศักดิ์ ทั้งสองจึงยกมือขึ้นพนม
แล้วเหม่อมองขึ้นไปบนท้องฟ้า ต่างอธิษฐานขอจากดวง
จันทร์ให้ทั้งสองได้มีบุตรชายหรือบุตรก็ได้สุดแล้วแต่บุญ
กรรมจัดสรรให้ทั้งสอง

.....

เสียงไก่ขันในยามเช้าตรู่ แสงจันทร์ค่อยๆเคลื่อน
ตัวลาลับขอบฟ้า และอีกไม่ช้านานดวงอาทิตย์ก็ค้งขึ้นทอ
แสงกลางท้องฟ้าแทนดวงจันทร์ ร่างอวบและสูงใหญ่
เหมือนผู้ชายจึงค่อยๆคลานออกจากมุ้งอย่างช้าๆ ก็ด้วยยัง

เกรงอยู่กับผู้ที่มานอนร่วมมุ้งเดียวกับนั่งปรกเองจะรู้สึกตัว
ขึ้นมา

ร่างของนั่งอุ้นยังคงนอนท้องโตและหลับสนิทอยู่
ภายในมุ้ง เพราะเป็นคำสั่งที่มาจากคุณลำควน ได้กำชับ
ให้นั่งปรกต้องดูแลนั่งอุ้นให้เป็นอย่างดี ด้วยความมีน้ำใจ
เมตตาต่อว่าไพร่ในเรือนทุกๆคนของคุณลำควนนั่นเอง
คุณลำควนจึงเป็นที่รักเคารพบูชายิ่งต่อบรรดาว่าไพร่ยิ่งนัก

“เข้าแล้วรีบนั่งปรก” ขนาดพยายามทำตัวให้แผ่วเบา
ที่สุดแล้ว ด้วยเกรงว่านั่งอุ้นจะรู้สึกตัว แต่กระนั้นนั่งอุ้นก็
ยังรู้สึกตัวขึ้นมาจนได้ และก็ยังมิเสียงแหบแห้งขึ้นมากับนั่ง
ปรกเสียอีก

“เข้าแล้ว เอ็งนอนต่อไปเถิดนั่งอุ้น คุณลำควนเธอ
ให้ข้าดูแลเอ็งเป็นอย่างดีที่สุด กำลังท้องกำลังไส้อยู่ด้วย”

นั่งปรกบอก หากแต่คนที่ยังนอนท้องโตอยู่ในมุ้ง
กลับทำหน้าที่แปลกๆ ทำเบ้าปาก นัยน์ตาขุ่นขึ้นมาทันทีก่อน
ตวาดเว็ดขึ้นมาอย่างลึมตัว

“มันเป็นท้องของข้า ข้าก็ต้องดูแลด้วยตัวของข้าเองอยู่แล้ว ไม่เห็นว่าไปเดือดร้อนอันใดกับคุณลำดวนเลยสักนิด จนถึงกับฝากฝังข้าให้เอ็งดูแล”

“อ้าว ๆ ๆ เฮ้ย นั่งอุ่เอ็งนี่มันก็ปากหมาอยู่ไม่น้อยเลยนะ เจ้านายเป็นห่วงเป็นใยเอ็งนะมันคืออยู่แล้ว ยังเสือกปากหมาซะอีก ท้องไม่มีพ้อแล้วยังปากคืออยู่อีกนะเอ็ง”

นั่งปริกที่ไม่เคยยอมพ่ายแพ้ในเรื่องต่อปากต่อคำกับบ่าวไพร่ด้วยกัน จึงแว๊ดเสียงเขี้ยวขึ้นมาบ้าง

“ข้าพูดผิดตรงไหนวะนั่งปริก มันก็ท้องของข้าจริงๆนี่หว่า คุณลำดวนเสียอีก อยากรมีลูกจนตัวสั้น แต่ก็ยังไม่มีเด็กคนไหนอยากมาเกิดเป็นลูกด้วย แบบนี้เขาเรียกว่าบาปหนา บาปหนักจนไม่มีผีสง่าที่ไหนอยากมาเกิดเป็นลูก”

นั่งอุ่กั๊ดฟันพุดด้วยแรงริษยาที่ล้นทรวง ก็อาชุนาามของนั่งอุ่และคุณลำดวนก็ถือว่าเป็นวัยเดียวกัน หากเป็นชาวบ้านด้วยกันแล้วก็คงใช้คำว่า สาวรุ่นราวคราวเดียวกัน หากแต่บุญวาสนาที่ต่างกันราวฟ้าและดิน ทั้ง

ที่นังอุ๋นเองก็ยังมีมั่นใจในความสวยของหล่อนเองว่าไม่ด้อย
ไปจากคุณลำดวนแม่แต่นิดเดียว

“อิ๋น นี่หากเอ็งยังปากคืออยู่อย่างนี้อีกนะ ไม่รู้จักที่
ต่ำที่สูง นี่หากไม่เห็นว่าเป็นกำลังห้องอยู่นะ ข้าได้ตบเอ็ง
หน้าหันหลังกลับไปนานแล้ว”

“เอ็งก็ลองเข้ามาตบข้าสิ นั่งปริก ข้าฟ้องนังคุณ
ลำดวนแน่”

นังอุ๋นหญิงชั่วที่ไม่รู้จักบุญคุณใคร แต่ก็ยังกล้าหน้า
ด้านหน้าทนอ้างไปถึงบุคคลที่นังอุ๋นเองคอยใช้ถ้อยคำเสียดสี
อยู่เป็นประจำ ด้วยคำพูดที่บาดลึกยิ่งเสียดกว่าคมมีดใดๆ

“นี่อิ๋น ข้าขอลามเอ็งสักคำเถิดนะ และช่วยตอบ
ความจริงกับข้าด้วย เรื่องที่ข้าจะถามเอ็งนะไม่เกี่ยวกับคุณ
ลำดวนเธอออก แต่ที่ข้าอยากจะถามเอ็ง ใครคือพ่อของลูก
ในห้องเอ็งกันแน่วะ”

นังปริกถาม และก็เป็นคำถามที่ทุกคนในเรื่องของ
คุณหลวงสรรค์ต่างกลางแกลงใจด้วยกันทุกๆคน ยิ่งนังอุ๋น
ทำปกปิด ทุกคนก็ยังใคร่ปรารถนา รู้กันมากยิ่งขึ้น

นั่งอُنกั่มหน้านี้ จะให้ตอบไปได้อย่างไรว่าใครคือ พ่อของลูกในท้อง คุณสิน!!! คุณสินน้องชายต่างมารดา ของคุณหลวงสรศักดิ์นั้นไง อันที่จริงแล้วนั่งอُنเองก็อยาก ประกาศให้ทุกๆคนรับรู้กันทั่วค้ຸงน้ำอยู่ดอกว่า คุณสินคือ พ่อของลูกในท้อง แต่เพราะคำสัญญาจากคุณสินที่ให้นั่งอُن เก็บลูกในท้องไว้ และสักวันหนึ่งลูกในท้องของนั่งอُنก็จะ ทำให้ชีวิตนางทาสของนั่งอُنเปลี่ยนไปเป็นตั้งนางหงส์คู่จ เดียวกับคุณลำดวน นั่งอُنจึงเฝ้ารอ รอวันนั้นมาถึงด้วยใจที่ ริษยาต่อคุณลำดวน

ในคำคิ่สนั้น คิ่สนที่บนเรือนใหญ่ของคุณหลวงสรศักดิ์ ได้มีงานเลี้ยง มีพวกข้าราชการขุนน้ำขุนนางมากหน้าหลาย ตาที่มาในงานเลี้ยงคำคิ่สนนั้น และคุณสินน้องชายต่างมารดา ของคุณหลวงสรศักดิ์ก็ได้มาในงานเลี้ยงด้วย

คุณสินเมานัก ในขณะที่นั่งอُنได้นำน้ำชาร้อนๆมา ให้เขาค่ຸม คุณสินได้ค้ຸงร่างบางของนั่งอุนหายเข้าไปใน ห้องๆหนึ่งบนเรือนของคุณหลวงสรศักดิ์ จากนั้นคุณสินก็ ปลุกปล้ำนั่งอุนมาเป็นของๆเขา นั่งอุนร่ำไห้หัวใจแทบขาด รอนๆ วิงวอนคุณสินทั้งวาจา น้ำเสียง ใบหน้า แหวดตาที่

แสนเศร้าโศก หากแต่กลับไร้ความเมตตาปารณีย์ใดๆจากคุณ
สิน

คุณสินกับคุณหลวงสรรค์ต่างกันราวฟ้าและดิน
คุณหลวงสรรค์มีจิตใจที่สะอาดบริสุทธิ์ ซื่อตรง ใครผิดก็ว่า
ไปตามผิด ใครถูกก็ว่าไปทางถูก ต่างกับคุณสินกลับมีจิตใจ
ที่โหด เห็นแก่ตัว ไร้สิ้นคุณธรรมใดๆ

“เอ็งจะมัวรำไให้โหยหวนหาพระแสงอันใดของเอ็ง
รินงุ่น”

เสียงของคุณสินเอ่ยขึ้น ขณะที่ร่างบางของนังงุ่น
ยังคงนั่งกอดเข่า ชบหน้ารำไให้อยู่ปลายเตียงที่เขากับนังงุ่น
ใช้ที่เป็นหาความสุขกันในเมื่อคำคืนที่มีงานเลี้ยง

“เหตุใดคุณสินจึงมาทำกับบ่าวเอียงนี้เล่าเจ้าคะ” นัง
งุ่นถามเสียงสั้นเครือ หยคน้ำตายังคงโรยรินอาบหน้า

“นังงุ่น เอ็งฟังข้านะ ที่ข้าต้องทำเอียงนี้กับเอ็งนะ
เป็นเพราะข้าปรารถนาเห็นเอ็งมีอะไรที่ดีขึ้นมาบ้างในชีวิต
ของเอ็ง รีเอ็งปรารถนาเป็นเพียงบ่าวในเรือนของคุณพีสรรค์
รีกระไร”

คุณสินเอ๋ยเสียงเข้ม ในขณะที่ยังนอนอนกระดิกขา
อยู่บนเตียงนอน

“บ่าวยังมองไม่เห็นหนทางที่ทำให้บ่าวต้องมีชีวิตที่
ดีขึ้นมาเลย มีแต่ชีวิตจะแย่แย่ลง และหากบ่าวตั้งท้องขึ้นมา
ละเจ้าคะ คุณสินจะรับผิดชอบชีวิตบ่าวไหมเจ้าคะ”

ประโยคท้ายของนางอุ่น ทำเอาร่างสูงของคุณสิน
ต้องกระดกศีรษะขึ้นทันที พร้อมกับร่างสูงลุกขึ้นนั่งพรวด
แล้วจ้องมองหน้านางอุ่นนิ่งๆก่อนเอ่ยอะไรขึ้นมา

“สาบาน เอ็งสาบานกับข้าประเดี๋ยวนี้เลย หากเอ็ง
เที่ยวไปบอกใครต่อใครว่า เอ็งท้องกับข้า เอ็งจะต้องตาย
ด้วยคมหอกคมดาบ และเป็นคมหอมคมดาบจากมือของข้า
อีกด้วย”

คุณสินพูดเสียงเข้ม สีหน้าจริงจัง ดวงตาฉายความ
อำมหิตอย่างแจ่มชัด

จนนางอุ่นผวาในทรวงสะอื้นโหยง คมหอมคมดาบ
จากมือของคุณสิน นั่นก็หมายความว่า วันใดที่นางอุ่นยอม
เผยความจริงเรื่องนี้ขึ้นมา บุคคลที่จะนำคมหอกคมดาบมา

ทีมแทงนังอุ้นก็มีเพียงคนเดียว คือคุณสิน แล้วมันเรื่องอันใดกันเล่าที่นังอุ้นจะยอมเผยปากเพื่อให้ตัวเองต้องเดือดร้อน

“ว่าอย่างไรนังอุ้น ข้าถามเอ็งตั้งนานแล้วนะ ว่าใครคือพ่อของลูกในท้องเอ็ง แค่นี้ต้องคิดนานด้วยหรือวะ”

นังปริกที่เฝ้ารอคำตอบจากนังอุ้นมานานชักเริ่มทนไม่ไหวจึงเว็ดเสียงเข้าไป นังอุ้นยังคงนิ่ง ไม่ตอบคำใดๆ จากนังปริก แล้วหยิบเอาผ้าห่มขึ้นมาคลุมร่างแต่ศีรษะจรดปลายเท้า นังปริกเห็นดังนั้นจึงได้แต่ถอนลมหายใจยาวก่อนลุกพรวดก้าวหายไปจากเรือนบัว และเดินตรงไปยังโรงครัวเพื่อจัดเตรียมทำข้าวปลาอาหารไว้สำหรับคนบนเรือน และใส่บาตรในตอนเช้าอีกด้วย

////////////////////////////////////

วันพระจันทร์ลับดับเพ็ญ 2 “วริษฐา”

เสียงฟ้าคำรามและสายฟ้าก็ได้ฟาดลงมาขยอคมะพร้าวเป็นสายไฟแสงสว่างวาบและส่งเสียงดังเบรียงเหมือนกำลังแข่งขันกับเสียงกริคร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวดของนังอุ่น

ร่างที่ยังคงอ้อมครรภ์มีลูกอยู่ในท้องของนังอุ่นได้ถูกมัดสองมือไว้ด้วยเชือกเส้นใหญ่โยงอยู่กับชั้นบ้าน ไบหน้ามีหยดเหงื่อไหลซึมท่วมหน้า ขายผันเองที่มีหน้าที่เป็นหมอดำแยก็ยังพลอยมีเม็ดเหงื่อโตๆบนไบหน้าที่เหี่ยวๆของแกไปด้วย

“เบ่งสิวะนังอุ่น เบ่ง เบ่งเข้าสิวะ ลูกเอ็งนี่มันก็กลอดขากกลอดเข็นเสียจริง”

“ขายผัน ฉันก็กำลังเบ่งอยู่นี่ไง โอ๊ย...ฉันทรมาณเหลือเกินจะขายผัน” นังอุ่นยังคงกริดเสียงร้องโหยหวนอย่างเจ็บปวด

“ก็เอ็งมันอยากตั้งท้องทำไมละวะ และก็ยังปากแข็งไม่ยอมบอกเสียด้วยว่า ใครคือพ่อของลูกในท้องเอ็ง คนท้องนะมันต้องพูดแต่ความจริงนะนังอุ่น ยิ่งเอ็งยังปากแข็ง

อยู่แบบนี้ ลูกของเอ็งก็จะยิ่งคลอດขากคลอດเข็นขึ้นมาเสีย
อีก”

ยายผันบ่นไปก็ยกมืออีกข้างของแกขึ้นมาปาดเหงื่อ
บนใบหน้าให้ช่วยนของแกเอง อีกมือก็ยังพยายามเค้นอยู่
กับท้องโตๆของนังอุ่น

นังอุ่นยังคงกรีดเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด
หากแต่ถ้อยคำจากยายผันกลับบาดลึกเจ็บซ้ำยิ่งเสียกว่าคมมีด
ที่กรีดลงกลางใจของนังอุ่น

หรือเป็นความจริง หากนังอุ่นไม่ยอมเปิดปากพูด
ว่าใครคือพ่อในท้อง นังอุ่นก็ยังคลอດลูกขาก และเปลอๆนัง
อุ่นก็อาจสิ้นเสียแต่ในท้องนังอุ่น และชีวิตของนังอุ่นเองก็
อาจต้องลาถับจากโลกตามลูกในท้องไป

“เป็นความจริงหรือยายผัน หากฉันไม่พูดความจริง
ว่าใครเป็นพ่อของลูกในท้องฉัน แล้วฉันก็จะคลอດลูกขาก
นะจ๊ะ”

นังอุ่นถามเสียงสั้นเครือ หยคน้ำตายังพลอยไหล
รินออกจากดวงตาแสนเศร้าคู่นั้น ยายผันพยักหน้าก่อนตอบ

“ใช่ โบราณเขาถึงเตือนนักเตือนหนาว่า คนท้อง
อย่าไปเที่ยวพูดโกหกใครต่อใครเชียว ลูกมันขวางท้อง และ
จะคลอดยากอย่างที่เอ็งกำลังเป็นอยู่ไง”

ยายผันบอกไปตามที่รำเรียนมา แต่ภายในใจก็ใคร่
ปรารถนาที่จะรู้อยู่ด้วยเช่นกัน นังอุ้นเองก็ไม่เคยเกี่ยวข้องกับ
ใดๆกับผู้ชายพายเรือคนใดมาก่อนเลยแม้แต่คนเดียว แต่
ทว่านังอุ้นกลับตั้งท้องขึ้นมาได้อย่างไร

“ฉันท้องกับคุณสินจะยายผัน”

“คุณสิน น้องชายต่างมารดาของคุณหลวงสรรพ
นั่นหรือนังอุ้น”

ยายผันถามเสียงคอกอกตกใจ ดวงตาคู่ให้ขยันทเบิก
กว้าง และก็เป็นจังหวะเดียวกับที่ทารกในท้องของนังอุ้นได้
โผล่หัวออกมาให้ยายผันได้แลเห็นพอดี ยายผันจึงรีบ
จัดการดึงเอาหัวทารกออกจากท้องนังอุ้น

เสียงเด็กทารกร้องดังสนั่นขึ้นมาทันที ในขณะที่
ร่างของนังอุ้นก็เป็นลมหมดสติไปแล้ว

“ยายผัน นังอุ้นมันคลอดลูกแล้วใช่ไหมจ๊ะ แล้ว
ฉันจะเข้าไปดูมันกับลูกของมันได้แล้วใช่ไหมจ๊ะ”

เสียงนังปริกอะอะโวยวายอยู่ที่หน้าประตูเรือนทาส
 “เออ กลอดแล้ว เอ็งต้มน้ำหรือยัง จะได้เอามา
 อาบน้ำให้เด็กมัน”

ยายผันตะโกนบอก แต่ก็ไม่มีคำโต้ใดๆจากนัง
 ปริก แต่กลับมีเสียงเปิดประตูแล้วร่างของนังปริกก็รีบလာ
 เข้ามาภายในเรือน เหมือนรอโอกาสอยู่ก่อนหน้าแล้ว

“ผู้หญิงหรือผู้ชายละจะยายผัน” นังปริกถามเสียง
 เร็วรัว

“ผู้หญิงวะ” ยายผันบอกพลางก็ยกมือที่เหี่ยวๆขึ้น
 ปาดเมื่คเหงื่อบนหน้าผากที่เหี่ยวย่นของตัวเอง

“ผู้หญิงหรือจะ ขอฉันดูหน้าลูกของนังอุ่นมัน
 หน่อยสิจะ ฉันอยากจะดูหน้าจะได้รู้ว่าหน้าเด็กเหมือน
 ใครนะจะ”

นังปริกถาม แล้วค่อยๆขยับร่างเข้าใกล้กับทารกที่
 ยังนอนร้องไห้อยู่

“ไป นังปริก เอ็งไม่ต้องมาใส่ใจใดๆดอกว่าเด็กจะ
 หน้าเหมือนใคร เอ็งไปเตรียมน้ำต้มน้ำดีกว่า จะได้อาบน้ำอาบ
 ทำให้เด็กมัน” ยายผันบอก

“ฉันท้มน้ำไว้เรียบร้อยแล้วจะขยายผัน” ปาก
ของนังปริกก็พูด หากแต่ดวงตาก็ยังพยายามสอดส่องสายตา
ไปยังใบหน้าทารกน้อย

“จันเอ็งจะมานั่งอ้อยอิ่ง พี่พีไฟรูนั่นละนังปริก”
ขยายผันตวาดเว็ด คราวนี้นังปริกสะดุ้ง แต่ก็รีบ
กुकูกอดลูกพรวดออกไปทางประตูเรือนทาสในทันใด น้ำที่
ต้มไว้บนเตาที่อยู่หน้าเรือนก็กำลังเดือดปุดๆ ควันไฟพวยพุ่ง
นังปริกยิ้มและรีบยกกาต้มน้ำขึ้นจากเตา จัดแจงผสมน้ำร้อน
กับน้ำจากลำคลองที่ตักเตรียมไว้ผสมเข้าด้วยกัน เอาแค่พอ
อุ่นๆ เป็นพอแล้วสำหรับอาบน้ำเด็กทารกที่เพิ่งลืมตาขึ้นดู
โลก

.....

บนเรือนไทยหลังใหญ่ใต้ถุนสูงที่ยืนสงบนิ่งอยู่
ริมน้ำลำคลองสายเก่าแก่ บันไดไม้ทอดยาวลงสู่ใต้ถุนเรือน
ร้างสูงเป็นสง่าของคุณหลวงสรรค์ยังคงยื่นเหม่อมองไป
กลางสายฝน ฝนตกลงมาราวกับฟ้าถล่มหลายเสียงนี้แล้วเขา
คงออกจากเรือนไปไหนไม่ได้แน่ คงได้แต่ยืนมองสายฝน
อยู่ตรงระเบียบของเรือน

“คุณพี่เจ้าคะ” เพราะเสียงหวานๆ ที่ดังอยู่ด้านหลัง
 ของเขา ร่างสูงเป็นสง่าจึงหันขวับมายังร่างบางที่ยืนอยู่
 ด้านหลังเขา และส่งรอยยิ้มอันมากไปด้วยความรักให้แก่อีก
 ฝ่าย

“แม่ลำควนนี่เอง มาเสียบๆ พิศอกใจหมด”

“อะไรกันเจ้าคะ ขวัญอ่อนเสียดจริง” คุณลำควนว่า
 เสียงอ่อน พลังยิ้มหวานส่งให้แก่สามี

“ว่าแต่พี่นะละ ขามที่แม่ลำควนอยู่คนเดียว และ
 กำลังคิดอะไรต่อมิอะไรไปอย่างเพลินๆ เมื่อมีใครมาเรียก
 แม่ลำควนยังตกใจเลยนี่จ๊ะ” คุณหลวงสรศักดิ์หยอกเสียง
 อ่อนหวาน คุณลำควนจึงยิ้มอย่างเต็มหน้า

“วันนี้ฝนตกแต่เช้าเลยนะเจ้าคะ” คุณลำควนเปลี่ยน
 เรื่องคุยทันที

ยังไม่ทันที่คุณหลวงสรศักดิ์จะเอ่ยอะไรขึ้นมา นาง
 ปริกก็ได้วิ่งผ่านสายฝนมาหยุดยืนตัวสั่นด้วยความหนาว
 เหน็บอยู่ที่หัวกระไดเรือนในสภาพที่เปียกปอนเหมือนสุนัข
 ตกน้ำ

“คุณหลวงเจ้าขา คุณลำควนเจ้าขา” เสียงของนาง
ปรกติตะโกนขึ้นมาบนเรือน คุณหลวงสรรค้กับคุณลำควนจึง
สบตากัน

“มีอันใครนั่งปรกติ คงมีเรื่องสำคัญมาบอกสินะ
เอ็งถึงได้ขอม้วนผ่านสายฝนจากเรือนบ่าวจนถึงหัวกระได
เรือนข้าเฮียงนี้” คุณหลวงสรรค้ตะโกนถาม

“คุณพี่เจ้าคะ อีนันคิดว่าเราเรียกนั่งปรกติมันขึ้น
เรือนก่อนท่าจะดีกว่าที่ปล่อยให้มันขึ้นตากฝนนะเจ้าคะ
ประเดี๋ยวกัดเจ็บ ไข้ขึ้นมาทีจะลำบากเสียอีก”

เสียงคุณลำควนเอ่ยขึ้นอย่างห่วงใยต่อบ่าวในเรือน
คุณหลวงสรรค้จึงพยักหน้าอย่างตั้งใจในความหมายของศรี
ภรรยา

“มีอะไรเอ็งก็ขึ้นมาพุดบนเรือนก่อนก็ได้นี่นั่งปรกติ
ขึ้นตากฝนให้ตัวเปียกอยู่นั่นละนะ”

“บ่าวไม่ขึ้นดอกเจ้าคะ บ่าวแค่จะมาบอกให้คุณ
หลวงกับคุณลำควนทราบ ว่า นังอุนมันคลอดลูกแล้วเจ้าคะ
เป็นผู้หญิงด้วย บ่าวกลับเรือนบ่าวก่อนนะเจ้าคะ”

สิ้นคำที่นังปริกตะโกนส่งเสียงโหวกเหวกอยู่ที่หัว
กระไดเลื่อนมายังระเบียงของเรือน ร่างอวบๆของนังปริกจึง
วิ่งกลับไปในเรื่องบ่าวในทันใด ปล่อยให้สองสามีภรรยา
ต้องยืนมองหน้ากัน

“นังปริกนี่มันก็ไวอย่างกับลิง นี่ขนาดตัวมันใหญ่ๆ
นะยังวิ่งเร็ว” คุณหลวงสรรค์เอ่ยกับคุณลำดวน

“เจ้าคะ นังปริกมันว่องไวอยู่แล้วละเจ้าคะ แล้ว
เรื่องที่มันมาบอกจะว่าไงละเจ้าคะ เราต้องไปดูคุณนังอุ่นมัน
ที่เรือนบ่าวกันไหมเจ้าคะ”

คุณลำดวนถามเสียงอ่อนโยน คราวนี้คุณหลวง
สรรค์ถึงกับส่ายหน้าปฏิเสธในทันที ไม่มีบ้านไหนเรือน
ไหนเขาทำกันดอกที่เมื่อบ่าวในเรือนคลอดลูกและนายต้อง
ไปเยี่ยมเยือนจนถึงเรือนบาวนั้น

“นังอุ่นมันคลอดลูกแล้ว แต่มันก็ไม่เกี่ยวข้องกับใดๆ
กับเรานี้จะแม่ลำดวน หรือแม่ลำดวนอยากเห็นหน้าลูกนัง
อุ่นมันละ”

ประโยชน์ทำของคุณหลวงสรรค์ทำเอาคุณลำดวน
ต้องขมอย่างเต็มหน้า ถูกแล้วคุณลำดวนปรารถนาได้เห็น

ใบหน้าของคุณนั่งอ่อน ก็เพราะใคร่ปรารถนาจะรู้ว่า ใบหน้า
 ของทารกที่เพิ่งลืมตาขึ้นมาดูโลกจะมีใบหน้าที่เหมือนใคร
 กัน คุณล้าควนเองก็ยังเคยได้ยินผู้หลักผู้ใหญ่มักพูดกันว่า
 ผู้หญิงที่ท้องลูกไม่มีพ่อ ต่อเมื่อลูกพ้นท้องออกมาแล้ว
 ใบหน้าของคุณนั่นแหละที่จะฟ้องความจริงว่า ใครเป็นพ่อตัว
 จริงของทารกน้อยนั้น

“อิฉันอยากเห็นหน้าลูกของนั่งอ่อนมันสิเจ้าคะ อยาก
 รู้ว่าหน้าเหมือนใครกัน” คุณล้าควนบอกอย่างตรงไปมาตรง
 ดวงตาจับจ้องมองใบหน้าของสามีนิ่งๆ จนคนที่ถูกมองยัง
 สะอึก

“อย่ามาจ้องมองหน้าพี่เขี่ยนี่นะแม่ล้าควน พี่มิ
 ใฝ่ดำไปเกลือกกลัวกับทาสในเรือนให้ต้องเสื่อมเสียศักดิ์ศรี
 ของพี่เองดอกนะ อีกอย่างพี่ก็มีแม่ล้าควนที่แสนสวยและดี
 เลิศเป็นศรีภรรยาของพี่อยู่ตั้งคน”

สิ้นคำจากคุณหลวงสรรค์คุณล้าควนถึงกับผลอ
 ปล่อยเสียงหัวเราะออกมา จนคุณหลวงสรรค์ต้องเป็นฝ่าย
 มองหน้าศรีภรรยาของเขากลับคินบ้าง

“แม่ล่ำควนขันอันใคร่” คุณหลวงสรรค์ถามเสียง
แผ่ว

“อิฉันก็ขันคุณพีลีเจ้าคะ อิฉันยังไม่ทันเอ่ยสักคำว่า
ลูกนั่งอุ่นมันจะเป็นลูกคุณพีลีเจ้าคะ”

คุณหลวงสรรค์ยังคงยื่นกอดอกนั่ง ดวงตาจับจ้อง
มองไปยังใบหน้าของศรีภรรยาอย่างมีคำถามร้อยพันที่อยาก
ทำ แต่แล้วก็ไม่กล้า ได้แต่ถอนลมหายใจยาว

“เมื่อแม่ล่ำควนปรารถนาจะแลเห็นหน้าลูกนั่งอุ่น
มัน นั่นก็ไปสิจ๊ะ แต่ก็อย่าลืมทางร่วมไปด้วยละ ประเดี๋ยวจะ
ล้มป่วยขึ้นมาเสียอีก” คุณหลวงสรรค์บอกเสียงอ่อนโยน
ดวงตาคู่คมมีแววมืดตาอยู่อย่างมากลั่น

“เจ้าคะ อิฉันจะไปดูให้เห็นกับตาว่าลูกนั่งอุ่น
หน้าตา
เหมือนผู้ใดกัน ว่าแต่คุณพีลีจะไม่เดินไปเป็นเพื่อนอิฉันรึเจ้า
คะ”

ประโยคท้ายของคุณล่ำควนมีความหมายที่คุณหลวง
สรรค์เองก็ตั้งใจเป็นอย่างดี เขาจึงยิ้มบางๆก่อนเอ่ยกระไร
ขึ้นมา

“เมื่อแม่ลำควนปรารถนาให้พี่ไปเป็นเพื่อน พี่ก็จะไป แต่ก็อย่าลืมร่มเสียด่า ถึงฝนจะหยุดตกไปแล้ว แต่ก็ยังมีละอองฝนปะปายอยู่นะ”

คุณหลวงสรรค์เอ่ยอย่างห่วงใยต่อคุณลำควน อีกฝ่ายจึงพยักหน้าและยิ้มหวานส่งให้แก่สามี

.....

ขณะที่คุณหลวงสรรค์ได้เดินประทับประคองรับบางของคุณลำควนมาพร้อมกับเขา ส่วนคุณลำควนก็ยังถือร่มอยู่เพื่อหลบเลียงกลิ่นไอจากฝนที่เพิ่งหยุดตก ยิ่งก้าวเดินใกล้เข้ามา เสียงทารถที่ร้องออกมาจากเรือนป่าวก็ยิ่งดังชัดมากยิ่งขึ้น คุณลำควนจึงเฝ้าตามคุณหลวงสรรค์ขึ้นมานอนที่ห่วงใยต่อทารถที่เพิ่งลืมหินดูโลก

“คุณพี่เจ้าขา เสียงลูกนั่งอุ้มน้องดังออกมาจากเรือนป่าว เด็กเป็นอันใดไปรีไปเล่าเจ้าคะ น่าสงสารจังเจ้าคะ”

คุณลำควนเฝ้าตามเสียงอ่อน ไบหน้างามมีกังวลด้วยมีเมตตาท่อทารถน้อยที่เพิ่งลืมหินดูโลก คุณหลวงสรรค์จึงยิ้มบางๆพลางส่ายหน้าช้าๆก่อนเอ่ยกระไรขึ้นมา

“แม่ลำควนมาถามพี่เขียงนี้ แล้วพี่ต้องตอบแม่
ลำควนอย่างไรดีละ พี่เองก็ยังไม่เคยมีลูกสักคน ก็เพราะแม่
ลำควนนั่นละที่ไม่ยอมมีลูกสักที อายนั่งอุ่นมันไหมละ
บ่าวในเรือนยังมีลูกแล้วเลย”

สิ้นคำที่เหมือนประชดก็ใช่ เหมือนหยอกล้อก็
เหมือน แต่เพราะเพลานี้มันไม่ใช่เพลาคู่คุณหลวงสรรค์กับ
คุณลำควนต้องมีปากมีเสียงใดๆต่อกัน

“อีนัน ไม่คุยกับคุณพี่แล้วเจ้าคะ เราเข้าไปใน
เรือนนั่งอุ่นมันเสียเลยนะเจ้าคะ”

คุณลำควนบอก ก็เพราะมัวแต่โต้คำกันอยู่ทั้งสอง
สามีภรรยาที่ยังเดินมาจนถึงหน้าเรือนของนั่งอุ่นเสียจนได้
เสียงที่บรรดาบ่าวไพร่และเสียงทากร้องยังคงดังออกมาจาก
เรือนของนั่งอุ่น คุณหลวงสรรค์จึงเอ่ยขึ้นมาว่า

“นั่งอุ่น เอ็งคลอดลูกแล้วไซ้ไหม เข้ากับแม่ลำควน
มาเยี่ยม”

สิ้นคำจากคุณหลวงสรรค์ บรรดาบ่าวไพร่ที่ต่างก็
มาเยี่ยมเยือนและมาเพื่อดูหน้าทารกน้อยต่างก็รีบเดินก้มตัว
งอออกจากเรือนนั่งอุ่นกันในทันที และต่างก็แยกย้ายกัน

ไปทำหน้าที่ของแต่ละคนอย่างเกรงกลัวในอำนาจบารมีของคุณหลวงสรศักดิ์นั่นเอง

ภายในเรือนป่าของนางอุ่นจึงมีเพียงนั่งปรกที่เฝ้าดูแลและช่วยเหลือนางอุ่นจับ โนนจับนี้ พอนั่งปรกเหลือบตาเห็นร่างสูงเป็นสง่าของคุณหลวงสรศักดิ์กับคุณลำควนก้าวเข้ามาภายในเรือนป่า นางปรกเองต้องถึงกับตกใจจนเกือบปล่อยร่างเล็กๆของทารกให้หลุดมือ คุณลำควนจึงรีบปาดเข้ามาชิงอุ้มทารกน้อยในมือของนางปรกมาอุ้มไว้

“ถือเป็นบุญวาสนาของนังเด็กน้อยนี้เหลือเกินเจ้าค่ะ ที่ทั้งคุณหลวงและคุณลำควนเมตตาเดินมาดูมันด้วยตัวเอง บ่าวซาบซึ่งแทนนางอุ่นมันเลยเจ้าค่ะ”

นางปรกพูดเสียงอ่อนอย่างซาบซึ่งน้ำใจอันมากไปด้วยเมตตาของทั้งสอง คุณลำควนยิ้มบางๆให้แก่นางปรกก่อนเอ่ยกับนางอุ่นขึ้นมา

“เอ็งเป็นเยี่ยงไรบ้างนางอุ่น”

คุณลำควนถามเสียงแผ่ว ทั้งน้ำเสียงและแววตาต่างมีเมตตาให้แก่นางอุ่นนั่งทาสในเรือนอย่างมากล้น ต่างกับนางอุ่น ถึงไม่กล้าแสดงท่าทีใดๆอันเป็นความลับที่ซ่อน

ไว้กับใจ นั่นก็คือความริษยาต่อคุณลำดวงนให้ใครต่อใครได้
แลเห็น นั่งอุ่นให้ทุกคนได้แลเห็นเพียงความซื่อสัตย์จงรัก
ต่อคุณลำดวงนและคุณหลวงสรรค์เพียงเท่านั้น

อิจฉา ริษยาต่อคุณลำดวงนทั้งที่อีกฝ่ายก็แสนดีกับนั่ง
อุ่น ที่อิจฉาก็ตรงที่คุณลำดวงนมีคุณหลวงสรรค์ที่ค่อยเคียง
กายมาตลอด ซ้ำยังเคียงกายด้วยความรัก ความเมตตา
ความจริงใจ ไซ้เสแสร้งแกเล้งกระทำเสียด้วยซ้ำ

คุณหลวงสรรค์กับคุณสินก็เป็นพี่น้องกัน เพียงต่าง
มารดากันเท่านั้น แต่หากนิสัยใจคอของคนทั้งสองต่างกันยิ่ง
นัก ราวฟ้ากับดิน หรือเพราะนั่งอุ่นคนนี้มีมันเป็นเพียงทาส
ในเรือนหรืออะไร ทำไมคุณสินจึงไม่คิดต่อนั่งอุ่นคนนี้บ้าง
ดีเหมือนกับที่คุณหลวงสรรค์ดีต่อคุณลำดวงน นั่งอุ่นอดคิด
อย่างน้อยใจและริษยาต่อคุณลำดวงนอยู่อย่างลึกๆในหัวใจ

“อ้าว นั่งอุ่น คุณลำดวงนเธอถาม ทำไมเอ็งไม่
ตอบเธอไปเสียเล่า ทำหุบปากนิ่งเหมือนคนที่เขินไปเสีย
อย่างนั้น”

นั่งปริกที่ยังอยู่ภายในเรือนทาสและเห็นเหตุการณ์
ทั้งหมดจึงอดใจไม่ได้ที่จะเอ่ยถามนั่งอุ่นขึ้นมา แต่เมื่อแล

ไปพบกับสายตาของคุณลำควน นั่งปรกจึงนั่ง นั่งก้มหน้า
มองแต่พื้นกระดานเรือน

“บ่าว บ่าว บ่าวสบายดีเจ้าคะ” นั่งอุ่นค่อยๆตอบ
เสียงแผ่ว แล้วค่อยๆพุงกายลุกขึ้นนั่ง แต่ก็มีเสียงของคุณ
ลำควนปรามไว้เสียก่อน

“นอนไม่เถิดนั่งอุ่น ข้ากับคุณพี่ก็แค่มาทำหน้าที่
นายที่ต้องดูแลบ่าวในเรือนในยามที่บ่าวเจ็บป่วย ถึงเียง
ไม่ได้เจ็บป่วยอะไร แต่เียงก็ได้ผ่านการทุกข์ทรมานจากที่
ต้องคลอดลูก”

“เจ้าคะ” นั่งอุ่นเอ่ยเสียงแผ่วอีก พลาจยกมือขึ้นไหว้
คุณลำควนกับคุณหลวงสรรค์ก่อนที่จะค่อยๆทรุดกายลง
นอนกับเสื่อผืนเก่าๆ

“คุณลำควน คุณหลวงเจ้าคะ รอข่าวประเดี๋ยวนะ
เจ้าคะ บ่าวจะไปหาเสื่อใหม่ๆมาปูให้นั่งลงก่อนเจ้าคะ”

นั่งปรกพูดเสียงแผ่วเบา เมื่อไม่ต้องการแลเห็น
นายทั้งสองต้องยืนอยู่เคียงนี้ เสื่อผืนใหม่ที่นั่งปรกเองได้
สานด้วยมือของนั่งปรกเอง มันเป็นเสื่อผืนใหม่ๆ ที่ยังไม่มี

ผู้ใดได้ใช้เลย นางปริกจึงคิดไปว่า สมควรแล้วที่ต้องหยิบ
ขึ้นมาให้นายทั้งสองได้นั่ง

ถึงไม่มีคำตอบรับใดๆจากนายทั้งสอง แต่นางปริกก็
รีบไปหยิบเอาเสื้อผืนใหม่ที่ม้วนและผูกไว้กับชื่อของเรือน
แล้วสลัดๆก่อนปูให้คุณหลวงสรรค์กับคุณลำควนได้นั่งลง

“คุณพี่ช่วยอธิบายหน้าเด็กนี่ทีสิเจ้าคะ ดูว่าหน้า
เหมือนผู้ใด แต่อธิบายแล้วไม่เหมือนนั่งอุ่นมันแม่แต่นิด
เดียวเจ้าคะ”

คุณลำควนพูดไปตามที่สายตาได้มองเห็นเป็นคั้งนั้น
ไม่เหมือนกับนั่งอุ่น แต่ก็คุ้นๆกับตาของหล่อนเสียยิ่งนัก
ไม่ว่าจะเป็นจมูก ปาก ตา เหมือนใครกันหนอ คิดอย่างไร
ก็คิดไม่ออก

คุณหลวงสรรค์จึงก้มดูใบหน้าของทารกน้อยที่ยังอยู่
บนตักของคุณลำควน จริงอย่างที่คุณลำควนพูด ไม่มีส่วน
ใดบนใบหน้าทารกน้อยเลยที่จะเหมือนกับนั่งอุ่น แต่!!! ยัง
เพ่งมอง คุณหลวงสรรค์ก็ยังหวั่นใจมากยิ่งขึ้น ปาก จมูก
ดวงตาไม่ผิดเพี้ยนไปจากคุณสินน้องชายของเขา

หรือคุณสินน้องชายเขากับนั่งอุ่น จะเป็นไปได้
อย่างไร ถึงคุณสินจะเป็นผู้ชายที่เข้าสู่ประตูคนคนหนึ่ง แต่
ด้วยฐานะที่ห่างไกลกันนักระหว่างคุณสินที่เป็นน้องชายต่าง
มารดาของท่าน กับนั่งอุ่นที่เป็นเพียงทาสในเรือนก็ไม่น่าจะ
เป็นไปได้

“นั่งอุ่น ไหนๆลูกของเอ็งก็ล้มตายสูญโลกแล้ว
เอ็งยังจะปากแข็งไม่ยอมบอกข้าอีกที ว่ามันผู้นั้นคือใครกันที่
เป็นพ่อของลูกเอ็งนั่น” คุณหลวงสรรค์ถามเสียงเข้ม
ดวงตาจ้องเขม็งรอคำตอบที่ควรต้องเป็นความจริงเสียที

นั่งอุ่นยังคงนิ่ง ปิดปากนิ่ง จะให้นั่งอุ่นเอ่ยชื่อคุณ
สินได้อย่างไร หากเอ่ยขึ้นมาแล้วนั่นหมายถึงชีวิตของนั่ง
อุ่นต้องอับปางลง นั่งอุ่นยังปรารถนามีชีวิตอยู่ ยัง
ปรารถนาอยู่บนโลกใบนี้ไปอีกนานๆ นานเสียจนกว่าที่นั่ง
อุ่นกับลูกจะยิ่งใหญ่ขึ้นมาในสักวัน ตามคำสัญญาของคุณ
สินที่จะทำให้ชีวิตของนั่งอุ่นเปลี่ยนไป และก็ต้อง
เปลี่ยนไปในทางที่ดีอีกด้วย

“นั่งอุ่น เอ็งนี่มั่นใจแข็งเสียจริงๆเทียวนะ จน
ขนาดนี้แล้ว เอ็งยังคิดปิดปิดชื่อของพ่อลูกเอ็งอยู่อีก เอ็ง

บอกข้ากับคุณพี่มาเถิดนะ เพื่อที่ลูกของเอ็งจะได้มีชีวิตที่ดีกว่าเอ็งที่ยังต้องเป็นบ่าวในเรือนอยู่เยี่ยงนี้”

คุณลำดวนยังคงใจเย็นและพูดกับนังอู่หวังว่า หากนังอู่ยอมเปิดเผยชื่อของผู้ที่เป็นพ่อของทารกน้อยคนนี้ขึ้นมา ลางที่หิ้งนังอู่กับทารกน้อยก็อาจมีชีวิตที่ดีขึ้น ไม่ต้องมาเป็นทาสเยี่ยงทุกวันนี้ หากพ่อของทารกน้อยพอมีอิฐมาไถ่ตัวสองแม่ลูกไปเลี้ยงดูให้สุขสบายกว่าที่ต้องมาเป็นทาสในเรือนเยี่ยงนี้

“บ่าวพูดไม่ได้จริงๆเจ้าคะ คุณลำดวนอย่าได้บีบบังคับบ่าวอีกเลยนะเจ้าคะ”

ถีนคำจากนังอู่ คุณหลวงสรรคก็กับคุณลำดวนจึงหันมาจ้องมองหน้ากันในงานประเพณี

“เอาละนังอู่ เมื่อเอ็งยังไม่พร้อมที่จะเอ่ยชื่อพ่อของลูกเอ็งในเวลานี้ หากวันหน้าเอ็งพร้อมที่จะบอกข้ากับแม่ลำดวนก็ยังคงคอยรับฟัง”

คุณหลวงสรรคเอ่ยอย่างผู้ที่มีเมตตา และก็ผลอมองใบหน้าของทารกน้อยที่ยังอยู่ในอ้อมกอดของคุณลำดวน ยิ่งเพ็งมองนานเท่าไร ใจของคุณหลวงสรรคก็ให้ยิ่งสั่น

ห้วนไหว ก็เพราะยิ่งมองก็ยิ่งพบความจริงบนใบหน้าของ ทารกน้อย ช่างเหมือน!!! เหมือนยิ่งนัก เหมือนคุณสิน น้องชายต่างมารดาของเขา

หรือคุณสินจะเป็นพ่อของทารกน้อย เพราะเป็น คุณสิน นั่งอุ้มจึงปิดปากนิ่งด้วยเกรงกลัวในความโหดร้าย ของคุณสิน ถึงแม้คุณสินจะเป็นพี่น้องต่างมารดากับคุณ หลวงสรรค์ แต่ก็เชื่อว่าคุณสินจะเกรงกลัวใดๆต่อคุณหลวง สรรค์ และยังไปคาดคั้นเอาความจากคุณสิน คุณสินก็คง ออกจ้วออกโจนอย่างแน่นอน

สายเลือด อย่างไรเสียคำว่าสายเลือดย่อมมีห้วง กังวล ยิ่งคุณหลวงสรรค์เพ่งมองใบหน้าทารกน้อยนาน เท่าไร ใจยิ่งเวทนา จนถึงกับเอ่ยขึ้นมาว่า

“นั่งอุ้ม ไหนๆลูกของเอ็งที่เกิดมาแล้ว ชีวิตของ ทารกน้อยก็ต้องเจริญเติบโตไปในวันหน้า ทารกน้อยก็ควร ต้องชีวิตที่ดีในวันหน้า ข้ากับแม่ลำคานก็ไม่มีลูก เยี่ยงนั้น หากข้าจะขอลูกของเอ็งมาเป็นลูกของข้า เอ็งจะยินยอมยก ให้ข้ากับแม่ลำคานหรือไม่?”

คุณหลวงสรศักดิ์พูดด้วยห่วงใยในทารกน้อยขึ้นมา โดยที่ยังไม่ทันได้ปรึกษาหารือใดๆต่อคุณลำดวน และนี่ก็เป็นครั้งแรกที่เขาได้ตัดสินใจโดยลำพัง หากทารกน้อยนั้นมีคุณสินเป็นพ่อ นั่นก็หมายถึงว่าทารกน้อยก็มีสายเลือดเดียวกับเขาเช่นกัน

“ว่าอย่างไรนั่งอุ่น เอ็งจะยกทารกน้อยนี้ให้ข้ากับคุณพี่ ข้าสัญญาว่าจะรักและเลี้ยงดูลูกของเอ็งเป็นอย่างดี ประจวบว่าเป็นบุตรมีอุทรของข้าเองเทียว”

คุณลำดวนเอ่ยขึ้นมาบ้าง นั่งอุ่นจึงยิ้มอย่างเต็มหน้า ก็เพราะไม่ต้องการทารกน้อยด้วยเช่นกัน ชังคุณสิน ความชังก็ยังพาลมาลงกับทารกน้อยๆ

“เจ้าคะ บ่าวขลุ่ยของบ่าวให้คุณหลวงกับคุณลำดวนเจ้าค่ะ”

“เอ็งต้องสาบานกับข้า ว่าความนี้จะเป็นความลับสืบไปยาวนาน หากเอ็งผิดคำสาบานและพูดให้ทารกน้อยในวันหน้าให้รู้ว่าเอ็งเป็นลูก เอ็งต้องตายด้วยคมหอกคมดาบ” สิ้นคำจากคุณลำดวน นั่งอุ่นจึงส่ายยิ้มอย่างพึงใจ

“เจ้าคะ บ่าวสาบานเจ้าค่ะ”

นั่งอุ้มน้ำรับตอบตกลงพร้อมกับเอ่ยคำสาบานไปตามที่
คุณดำดวนให้สาบาน คุณหลวงสรรค้กับคุณดำดวนจึงหัน
มาสบตากัน แล้วส่งยิ้มให้แก่กัน

////////////////////////////////////

วันพระจันทร์ลับดับเพ็ญ 3 “วิริยฐา”

หลังจากที่คุณหลวงสรศักดิ์กับคุณลำดวนได้รับลูกของนังอุ้นมาเป็นลูกของทั้งสองแล้ว คุณหลวงสรศักดิ์เองก็ยังสั่งให้บ่าวไพร่ทุกคนในเรือน ห้ามพูดเรื่องชาติกำเนิดใดๆของทารกน้อยกันอีกต่อไป ให้บ่าวไพร่ทุกคนเข้าใจกันว่า ลูกของนังอุ้นตายไปตั้งแต่ยังอยู่ในท้องนังอุ้นแล้ว และทารกน้อยที่กำลังนอนหลับตาพริ้มอยู่บนตักของคุณลำดวนคือ คุณหนูกาหลงซึ่งเป็นธิดาของคุณหลวงสรศักดิ์กับคุณลำดวน

“เหตุใดคุณพี่จึงตั้งชื่อให้ลูกว่ากาหลงเล่าเจ้าคะ”

คุณลำดวนถาม หัวคิ้วที่งามดั่งคมเคียวขมวดมุ่นเข้าหากัน

กาหลง!!! ในความหมายของคุณหลวงสรศักดิ์นั่นก็คือ กาหลงที่ไม่ใช่ลูกของเขากับคุณลำดวน แต่เป็นเพียงกาหลงที่พลัดหลงจากรังของแม่กาหลงมาอยู่กับเขาและคุณลำดวน

“แม่ตำดวนอย่าได้ซักถามใดๆกับพี่เลยนะ แม่
ตำดวนเองก็เป็นคนที่ฉลาดหลักแหลม พี่คิดว่าแม่ตำดวน
น่าจะตั้งใจในชื่อกาหลงได้เป็นอย่างดี”

ถึงคุณหลวงสรรค์ยังพูดไม่หมด พูดสั้นๆเพียงให้
คุณตำดวนได้คิด ได้ตั้งใจ และก็เป็นจริงดังที่คุณหลวง
สรรค์กล่าวไว้ คุณตำดวนจึงยิ้มบางๆ หากแต่ดวงตาคู่สวย
ยังมีเมตตาต่อทารกน้อย

“เจ้าคะ กาหลงก็กาหลงเจ้าคะ”

“กาหลงลืมตาแล้ว อีกประเดี๋ยวก็คงร้องเพราะหิว
นม นังปริกมันไปเตรียมน้ำชาข้าวไว้หรือยังนะ”

คุณหลวงสรรค์บ่นเสียงแผ่ว และก็เป็นจังหวะ
เดียวกับที่นังปริกกำลังคลานเข้าเข้ามาภายในห้องโถงพอดี
นังปริกมาพร้อมกับน้ำชาข้าวอีกด้วยอย่างรู้หน้าที่

“นังปริกมาพอดีเลย มีน้ำชาข้าวมาให้ลูกข้าด้วย
หรือไม่” คุณตำดวนถาม

“เตรียมมาแล้วเจ้าคะ กำลังอุ่นๆพอดีกับที่คุณหนู
กาหลงได้ดื่มเลยเจ้าคะ”

นางปริกบอก พลางก็ส่งน้ำชาข้าวไปให้คุณลำควน เพื่อป้อนน้ำชาข้าวให้ทารกน้อยได้ดื่มกิน อันที่จริงแล้วนางอุ้นเองก็มีน้ำมันไหลออกมาเยอะด้วย เยอะเสียจนผ้าแถบยังเปียกไปด้วยน้ำมัน แต่เหตุใดคุณลำควนกับคุณหลวงสรรค์ จึงเลี้ยงดูทารกน้อยด้วยน้ำชาข้าว มันน่าจะเป็นน้ำมันจากนางอุ้น นางปริกเพียงสงสัย และเก็บความสงสัยไว้กับใจอย่างเงียบๆ เป็นบ่าวเขานี้ละ จะมารู้อะไรมากมายนัก หากเจ้านายยังปกปิดเป็นความลับ รอเพียงว่าเจ้านายพร้อมที่จะเปิดปากเท่านั้นเอง

“นางปริก เอ็งมองอันใดชายหนูของข้ากับแม่ลำควน นักรี้ รีเอ็งกำลังสงสัยอยู่ใช่ไหม สงสัยที่ข้ากับแม่ลำควนเลี้ยงดูลูกของข้าด้วยน้ำชาข้าว ทั้งที่นางอุ้นมันก็มีน้ำมันใช้ไหม”

สิ้นคำที่เอ่ยขึ้นมาอย่างรู้เท่าทันและแฉใจนางปริกของคุณหลวงสรรค์ นางปริกจึงค่อยๆ เหยหน้าขึ้นมองหน้าคุณหลวงสรรค์ด้วยแววตาที่หวาดกลัว

“ปะ ปะ เปล่าเจ้าคะ บ่าวไม่กล้าคิดอันใดมากมาย ไปดอกเจ้าคะ ยังเป็นเรื่องที่นายไม่ปรารถนาให้บ่าวรับรู้ละ

เจ้าค่ะ” นังปริกพูดเสียงสั้นๆกลั้วๆ คุณหลวงสรรคก็กับคุณ
ลำควนต่างสบตากัน แล้วส่งเสียงหัวเราะแผ่วๆทั้งสอง

“นังปริก ฟังข้าพุดนะ ที่ข้าเลี้ยงดูยายหนูของข้า
ด้วยน้ำชาข้าว ทั้งที่นังอุ่นมันก็มีน้ำมัน แต่ที่ข้าไม่ยอมให้
ยายหนูของข้ากินน้ำมันของนังอุ่นนั้นก็เพราะยายหนูเป็นลูก
ของข้ากับคุณพี่ ถึงข้าจะไม่มีน้ำมันให้ลูกของข้าดื่มกิน แต่
ข้าก็ไม่เคยคิดวิ่งวอนร้องขอน้ำมันจากบ่าวในเรือนมาให้ลูก
ของข้ากินดอกนะ”

สั้นคำจากคุณลำควน นังปริกที่ยังพอมีสมองอยู่บ้าง
เล็กๆน้อยๆ จึงแจ้งใจขึ้นมาในทันที ทั้งคุณหลวงสรรค
และคุณลำควนต่างไม่ปรารถนาให้นังอุ่นได้ใกล้ชิดกับทารก
น้อย แม้ไม่ได้เลี้ยงอุ้มชูก็จริง แต่น้ำมันนี้สิมันมีค่าใหญ่
หลวงนัก น้ำมันจากอกของแม่ เพราะคุณลำควนที่บัดนี้ก็ได้
มีฐานะเป็นมารดาให้แก่ทารกน้อย แต่กลับไม่มีน้ำมันให้
ทารกน้อยได้ดื่มกิน คุณลำควนนายของนังปริกคนนี้ช่าง
ฉลาดหลักแหลมเสียจริงๆ สมแล้วที่เกิดมาเป็นคู่บุญคุณ
บารมีกับคุณหลวงสรรค

“บ่าวแจ้งใจแล้วเจ้าค่ะ”

“เขียงนั้นเอ็งจงจำให้ขึ้นใจไว้เลยว่า ยายหนูกาหลง คือลูกของข้ากับแม่ลำดวน ส่วนนั่งอุ่นลูกที่คลอดออกมาได้ ตายจากไปในทันที”

คุณหลวงสรรค์พุดเสียดเข้ม สีหน้าจริงจัง ดวงตา สงบนิ่ง หากมีพลังลึกลับ จนนั่งปรกทั้งกลางวันทั้งกลางคืน และยิ่งตั้งใจมากยิ่งขึ้น

“เจ้าคะ บ่าวก็จะคิดอย่างที่คุณหลวงพุดมาเจ้าคะ ลูกของนั่งอุ่นตายไปแล้ว บนเรือนใหญ่จึงมีเพียงคุณหนูกาหลงที่เป็นธิดาของคุณหลวงสรรค์กับคุณลำดวน”

นั่งปรกพุดอย่างตรงใจของคุณหลวงสรรค์และคุณลำดวนยิ่งนัก จนทั้งสองต่างสบตากัน และยิ้มอย่างมีความสุข

“อ้อ อีกอย่างนะนั่งปรก เอ็งต้องจำและเก็บเอา คำพูดของข้ากับแม่ลำดวนไปบอกพวกบ่าวไพร่คนอื่นๆ ให้แจ้งใจกันทุกๆคน ลูกของนั่งอุ่นพอคลอดออกมาจากท้องของนั่งอุ่นก็ตายไปทันที และหากในวันหน้าจะมีใครพูดว่า ยายหนูกาหลงของข้าเป็นลูกนั่งอุ่น ข้าจะสั่งให้ไอ้จันมัน เขียนจนหายใจหัดนั้นละจึงหยุดดี”

สิ้นคำขู่แต่กระทำจริงหากบ่าวไพร่ทุกคนผลอหุด
ปากพูดเรื่องคุณหนูกาหลงขึ้นมา ทุกคนต้องมีคิด และถูก
สั่งลงโทษด้วยหวายจากมือไอ้จันในทันที

“บ่าวจะจดจำไปบอกแก่พวกบ่าวไพร่คนอื่นๆเข้า
ล่ะ” นังปริกพูด ทั้งคุณหลวงสรรค์และคุณลำดวนจึงสบตา
กันและส่งรอยยิ้มอันมากไปด้วยสุขให้แก่กันและกัน นับ
แต่นี้เป็นต้นไปชีวิตของคุณหลวงสรรค์กับคุณลำดวนก็จะมี
แต่ความสุข เพราะมีทารกน้อยเป็นลูกให้แก่ทั้งสอง

.....

เพียงสองปีที่คุณหลวงสรรค์กับคุณลำดวนได้รับ
ทารกน้อยที่เกิดจากนังอู่บ่าวในเรือนมาเป็นลูก และบัดนี้
เด็กกาหลงก็เริ่มหัดเดินได้แล้ว กำลังชน กำลังน่ารักน่าชัง
และในขณะนี้กำลังหัดเดินไปรอบๆห้องโถงใหญ่ของเรือน
โดยที่มีนังปริกทำหน้าที่เป็นที่เลี้ยง

คุณลำดวนที่นั่งพับเพียบมองดูเด็กกาหลงหัดเดินก็
อมยิ้มอย่างเปี่ยมสุข แต่แล้วคุณลำดวนก็ต้องเกิดอาการ
แปลกๆขึ้นมา เวียนศีรษะจนเรือนทั้งเรือนยังหมุน ที่สุด
คุณลำดวนก็มีอาการเหมือนจะอาเจียนขึ้นมา

“อื้อย!!! คุณล่ำควนเป็นอันใดขึ้นมารีเจ้าคะ หน้าซีด
เขียวเจ้าคะ” นังปริกเหลือบไปเห็นพอดิจึงเอ่ยขึ้นอย่างตลก
ตลกใจด้วยห่วงใยต่อนาย

“นังปริกช่วยหากระโถนมาให้ข้าที ข้าเวียนหัวและ
คลื่นไส้เหมือนจะอ้วกนะ”

สิ้นคำจากคุณล่ำควน นังปริกจึงรีบคลานเข้าไป
หยิบกระโถนมาส่งให้คุณล่ำควนในทันที คุณล่ำควนก้ม
หน้าลงกระโถน แล้วปล่อยอาเจียนออกมาสักครู่

“เข้าไปพักนอนในห้องก่อนไหมเจ้าคะคุณล่ำควน
บ่าวจะได้ช่วยประคับประคองพาเข้าห้องเจ้าคะ”

นังปริกพูดเสียงอ่อนโยน หากแต่คุณล่ำควนกลับ
ส่ายหน้าปฏิเสธ

“ข้ายังไม่เข้าห้องดอก ข้าคงไม่เป็นอันใดมากมาย
นักดอก แค่เวียนๆหัวนิดๆหน่อยๆ ดวงตาพร่ามัว
ประเดี๋ยวก็คงหายไปเอง” คุณล่ำควนบอกเสียงแผ่ว ไบหน้า
ซีดเขียว

“นั่นบ่าวจะไปหาหอมยาดมมาให้คุณล่ำควนสูบดม
ก่อนนะเจ้าคะ เพื่ออาการเวียนหัวจะได้บรรเทาลงบ้าง”

คุณลำควนไม่ตอบ หากพยักหน้าแทนคำตอบ นิ่ง
ปริกเองก็ตั้งใจในกิริยาท่าทีของนาย ร่างอวบๆจึงค่อยๆ
คลานเข้าไปหยิบเอาตะกร้ายาที่ตั้งอยู่บนหลังตู้มาส่งให้กับ
คุณลำควน

ใบหน้าของคุณลำควนในเปลวไฟช่างน่าสงสารยิ่งนัก
ใบหน้าซีดเขียวไว้สีเลือด มือขาวๆซีดๆก็ยังคงถือหลอดยา
คมสูบลมอยู่กับปลายจมูกที่โด่งงามเป็นหยดน้ำตรงปลาย
จมูก

“อาการดีขึ้นมาบ้างแล้วละนั่งปริก ข้าขอบน้ำใจเอ็ง
มากนะ”

“อู๊ย คุณลำควนเจ้าขา อย่ามาขอบอกขอบน้ำใจ
ใดๆกับบ่าวเลยเจ้าคะ บ่าวเป็นบ่าว หน้าที่ของบ่าวก็คือ
หน้าที่ที่ต้องคอยดูแลรับใช้คุณลำควนกับคุณหลวงอยู่แล้วเจ้า
คะ”

นั่งปริกพูดเสียงอ่อน ดวงตาที่มองมายังใบหน้า
ซีดเขียวของคุณลำควนเปี่ยมไปด้วยความรัก ความห่วงใย

ทว่าอาการของคุณลำควนช่างเหมือนกับอาการ
ของนั่งอุ่นตอนที่แพ้ท้อง ต้องเวียนหัว ต้องอาเจียน หรือ

ลูกอีกมาเกิดแล้ว นังปริกคิดอย่างปลาบปลื้มยินดี หาก
คุณลำควนจะตั้งท้องขึ้นมาจริง อย่างน้อยๆแล้วบนเรือนที่
กว้างใหญ่ก็ยังมีเด็กหัวจุกตัวเล็กๆวิ่งเล่นกันอยู่บนเรือนใหญ่
เพิ่มขึ้นมาอีกคน

เพราะมัวแต่ครุ่นคิดฝันหวานอยู่เพียงลำพัง แต่พอ
เหลือบตาไปมองคุณลำควน บัดนี้คุณลำควนได้นอน
หลับตาสนิทอยู่กับตั้งไม้สักทองไปเสียแล้ว นังปริกจะ
ประทับประคองพาไปเข้าห้องนอนก็ไม่ยอมไป สุดท้ายก็เลย
ต้องนอนอยู่ในห้องโถงนี้เอง นังปริกจึงได้แต่ลอบแอบมอง
ใบหน้างามของคุณลำควนด้วยปลาบปลื้มยินดี พลัง
ครุ่นคิดไปว่าหากคุณลำควนตั้งครรภ์ขึ้นมาจริง ไม่ว่าจะ
เป็นลูกหญิงหรือลูกชายก็คงน่ารักน่าชังยิ่งนัก พ่อรูปงาม
แม่กึ่งดงามดั่งเทพธิดา

.....

เสียงเรือแจวได้มาจอดเทียบท่าอยู่ศาลาหน้าเรือน
ไทยของคุณหลวงสรรค์ และร่างสูงเป็นสง่าในชุดราชการ
สวมเสื้อราชนาวิกโยธิน และนุ่งผ้าม่วงของคุณหลวง
สรรค์ได้ก้าวขึ้นจากเรือ

“คุณหลวงเจ้าขา คุณหลวง” เสียงนังปริกตะโกน
เรียกคุณหลวงสรรค์ทั้งที่ในอ้อมกอดก็ยังอุ้มเด็กน้อยกาหลง
ไว้กับอก คุณหลวงสรรค์หันไปตามเสียงนั้น

“นังปริก เอ็งมีอันใดกับซารี เออนี้ตะวันก็ใกล้จะ
ตกดินอยู่แล้วด้วย เอ็งยังพาขายหนูกาหลงออกมานอกเรือน
เสียอีก” คุณหลวงสรรค์บ่น แต่ไม่คู่ต้น ซ้ำยังมีความ
เมตตาอยู่กับบ่าวเขียงนังปริกอยู่อย่างมาคลัน

“บ่าวสงสัยเจ้าคะ” นังปริกว่า พลังก็อุ้มเด็กน้อย
กาหลงเดินเข้ามาใกล้กับคุณหลวงสรรค์

“เอ็งยังไม่คลายสงสัยเรื่องพ่อที่แท้จริงของขายหนู
กาหลงใช่ไหม ข้าเคยเตือนเอ็งและบ่าวทุกคนในเรือนไว้
แล้วว่า ห้ามพูดไปถึงชาติกำเนิดใดๆของขายหนูกาหลง
ให้ทุกคนจดจำแต่เพียงว่า ขายหนูกาหลงคือลูกของข้ากับ
แม่ลำดวน”

“อู๊ย บ่าวมิได้จะเอ่ยถึงเรื่องนั้นดอกเจ้าคะ บ่าว
แจ้งใจดี แต่บ่าวกำลังจะบอกคุณหลวงว่า บ่าวสงสัยว่าคุณ
ลำดวนเธอจะตั้งครรภ์แล้วเจ้าคะ วันนี้ทั้งวันคุณลำดวนเธอ
ก็เอาแต่นั่งอ้วก ข้าวปลาก็ไม่ยอมรับประทานอีกด้วยเจ้าคะ”

นั่งปรกยังคงพูดไปเรื่อยๆตามประสานช่วงพูด หากแต่ไม่สงสัยเลยว่า เหตุใดจึงไม่มีเสียงโต้คำใดๆจากคุณหลวงสรรค์ เสียบราวกับว่าที่ศาลาท่าน้ำหน้าเรือนไทยนั่งปรกกำลังพูดอยู่คนเดียว และก็เป็นที่จริงบัดนี้ร่างที่สูงเป็นสง่าของคุณหลวงสรรค์ได้หายไปจากที่ตรงนี้แล้ว นั่งปรกมองไปทางเรือนก็ได้เห็นร่างสูงเป็นสง่าของคุณหลวงสรรค์กำลังก้าวขึ้นกระไดเรือน

คุณหลวงสรรค์ก็คกง้าวเดินไปอีต่อนที่นั่งปรกเอ่ยไปว่า สงสัยคุณล่าควนกำลังตั้งครภณ์นั่นเอง นั่งปรกจึงอุ้มเด็กหัวจุกตัวน้อยๆก้าวตามคุณหลวงสรรค์บ้าง

ที่ได้ดูเรือน นั่งปรกก็มมองใบหน้าทีกลมๆ ดวงตาป้องแป้วแล้วรู้สึกใจหาย ยิ่งหวนมาถึงคำที่ว่า ลูกธิดามาเกิด อย่างไม่เสียดก็ขออย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย เมื่อมาเกิดเป็นน้องของคุณหนูกาหลงแล้ว ก็ต้องรักกัน เป็นพี่น้องกัน นี่กระมังที่คุณหลวงสรรค์จึงกำชับบ่าวไพร่ทุกๆคนในเรือนห้ามพูดถึงเรื่องชาติกำเนิดของคุณหนูกาหลง ให้ทุกๆคนจดจำแต่เพียงว่า คุณหนูกาหลงเป็นลูกของท่านกับคุณล่าควนเท่านั้นเป็นพอ

นั่งปรกยังคงอุ้มคุณหนูกาหลงไว้กับอกใต้ถุนเรือน
รอให้คุณหลวงสรศักดิ์กับคุณลำดวนได้เจรจาเรื่องสำคัญให้
จบสิ้นไปเสียก่อน จากนั้นนั่งปรกจึงค่อยๆอุ้มคุณหนูกาหลง
ขึ้นเรือน

.....

“แม่ลำดวน” เสียงเรียกนั้นช่างอ่อนหวาน แผ่วเบา
หากแต่แฝงไปด้วยความรักและความห่วงใยจากคุณหลวง
สรศักดิ์ที่มีต่อคุณลำดวน ดวงตาคู่สวยของคุณลำดวนค่อยๆ
ปรือดวงตาขึ้นอย่างช้าๆ เมื่อพบหน้าของคุณหลวงสรศักดิ์จึง
ยิ้มบางๆส่งให้แก่ท่าน ทั้งยังพยายามพยุงกายลุกขึ้นนั่ง แต่
คุณหลวงสรศักดิ์ก็ได้ปรามไว้เสียก่อน

“ไม่ไหวก็นอนไปเถิดแม่ลำดวน ไหนบอกพี่มาสิ
วันนี้แม่ลำดวนเป็นเยี่ยงไรบ้าง นั่งปรกมันบอกกับพี่ว่าแม่
ลำดวนป่วย เวียนหัว อาเจียน”

คุณหลวงสรศักดิ์ถามเสียงอ่อนโยน ดวงตาก็มอง
มายังใบหน้างามของศรีภรรยาเปี่ยมไปด้วยความรักและ
ความห่วงใย

“เจ้าคะ อีฉันเองก็ไม่ทราบที่เกิดอันใดขึ้นมากับ
อีฉัน มันเวียนหัว กินอะไรไปหน่อยก็อาเจียนออกมาจน
หมดสิ้น”

พุดจบคุณลำควนก็ทำท่าจะอาเจียนขึ้นมาเสียอีก
คุณหลวงสรรคจึงรีบหยิบกระโถนข้างกายมาส่งให้คุณ
ลำควน

“ทำทางคุณลำควนเธอจะหนักอยู่เหมือนกันนะเจ้า
คะ แต่เข้ามาแล้ว อากาาก็ยังไม่ดีขึ้นมาเลย”

นังปริกพุดขณะที่ค่อยๆคลานเข้าไปใกล้คุณหลวง
สรรคกับคุณลำควน ทั้งในวงแขนก็ยังโอบอุ้มทารกน้อยไว้
กับอก

“นังปริกเอ็งมาก็ดีแล้ว เยี่ยงนั้นเอ็งอยู่เฝ้าดูแลแม่
ลำควนของข้าไปก่อนนะ ข้าจะรีบไปตามตัวขุนโอสถมาดูแล
แม่ลำควนประเดี๋ยวนี้”

พุดจบร่างสูงเป็นสง่าของคุณหลวงสรรคลุกพรวด
แล้วรีบก้าวเท้าออกจากห้องโถงในอย่างรวดเร็ว เพราะขุน
โอสถท่านเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ที่ควรให้ความนับถือ คุณหลวง

สรรคจึงต้องไปเรียนเชิญท่านด้วยตัวของเขาเอง หากใช้ให้
พวกบ่าวไพร่ในเรือนไปตามขุนโสดจิงดูไม่งามนัก

“คุณลำควนเจ้าขา จะรับประทานข้าวปลาสักชนิด
ใหม่เจ้าคะ บ่าวจะได้ไปจัดหามาให้ท่านเจ้าคะ”

พอไม่มีร่างของคุณหลวงสรรคอยู่บนเรือนแล้ว นาง
ปรกจึงค่อยๆวางเด็กกาหลงลงให้นั่งกับพื้นกระดานเรือน
แล้วนางปรกจึงค่อยๆคลานเข้าเข้ามาใกล้ชิดกับร่างบางของ
คุณลำควนที่ยังคงนอนหมดเรี่ยวหมดแรงอยู่กับเสื่อลายสวय
ที่เป็นฝีมือของนางปรกถักทอขึ้นมาเอง

“ไม่ดีขึ้นมาเลย ไม่รู้ว่าข้าเป็นอันไรขึ้นมา เมื่อ
วานก่อนข้ายังมีเรี่ยวมีแรงทำอะไรต่อมิอะไรได้บ้าง มา
เพลานี้แม้จะลุกขึ้นนั่งยังแทบไม่มีแรง” คุณลำควนเอ่ยเสียง
แหบแห้ง ใบหน้างามซีดเซียวไร้สีเลือดชวนสงสาร

“ก็เพราะคุณลำควนป่วยอยู่นี้เจ้าคะ” นางปรกบอก
ดวงตาที่จ้องมองมายังใบหน้างามของนายสาวมีความห่วงใย
อย่างมากล้น

“ข้าไม่ปรารถนาที่ต้องนอนเป็นคนป่วยเช่นนี้เลย
นี่หากข้าไม่ป่วยคุณพ่อกลับมาถึงเรือนแล้ว แทนที่จะได้

พักผ่อนกินข้าวกินปลา แต่ก็ต้องไปหาขุนโอสถเพื่อมา
รักษาไข้เสียอีก ข้าสงสารคุณพี่อิงนักร”

“โถ โถ โถ คุณลำควนของบ่าว คุณหลวงท่านทำ
หน้าที่ของท่านดอกเจ้าค่ะ เมื่อคุณลำควนที่เป็นภรรยาของ
ท่าน ท่านจึงต้องไปปรับตัวขุนโอสถมาดูแลคุณลำควนด้วย
ตัวของท่านเอง แม้มีบ่าวไพร่มากมาย คุณหลวงท่านก็ยังไม่
เรียกใช้ใครสักคน”

คุณลำควนฟังความจากนังปริก แล้วยิ้มบางๆ ก็
เพราะนังปริกที่เป็นเพียงทาสในเรือนก็ยังไม่รู้อะไรต่อมิ
อะไรที่ควรหรือไม่ควร คุณลำควนเองเสียอีกที่ยังคิดไม่ทัน

“ข้าขอบน้ำใจเอ็งมากนะนังปริก เอ็งก็ไม่ต้องมา
เป็นห่วงเป็นใยอันใดกับข้าดอกนะ เอ็งไปดูยาหนูกาหลง
ก่อนจะดีเสียกว่า ยิ่งกำลังหัดเดินอยู่ด้วย ข้ากลัวลูกของข้า
จะตกลงไปได้ถูกรู้นเรือนซะก่อน”

สิ้นคำเตือนจากคุณลำควน นังปริกถึงกับดวงตาถูกลูก
พองโตอย่างตกอกตกใจ และมองหาตัวเด็กกาหลงไปรอบๆ
เรือน แลเห็นกำลังจะก้าวเดินออกไปจากห้องโถงและตรง
ไปยังระเบียงเรือน

“เจ้าคะ เขียงนั้นบ่าวขอตัวไปดูคุณหนูกาหลงก่อน
นะเจ้าคะ”

คุณลำตวนไม่เอ่ยอะไร เพียงพยักหน้าและยิ้ม
บางๆ ให้แก่นั่งปริก นั่งปริกจึงรีบคลานเข้าออกจากห้องโถง
เมื่อมาถึงระเบียงเรือนจึงรีบอุ้มเด็กกาหลงขึ้นมาแนบอก
แล้วก้าวลงจากกระไดเรือนไปอย่างเงียบๆ

.....

นั่งปริกอุ้มเด็กกาหลงเดินมาเรื่อยๆ จนที่สุดก็ได้
เดินมาจนถึงเรือนบ่าว แลเห็นนั่งอุ่นนั่งกอดเขาอยู่ที่หน้า
เรือนบ่าว นั่งปริกจึงยิ้มอย่างมากไปด้วยความใจดีของ
ตนเอง แล้วก้าวเข้ามาหานั่งอุ่น

“นั่งอุ่น” เสียงเรียกของนั่งปริกถึงไม่ดังเหมือน
ฟ้าผ่าในทุกๆ ครั้ง แต่แล้วเบา นั่งอุ่นก็ยังสะดุ้งขึ้นมาได้
และเมื่อเงยใบหน้าขึ้นจึงพบร่างนั่งปริกที่อุ้มเด็กกาหลงมา
ด้วย นั่งอุ่นยิ้มอย่างเต็มหน้า

“นั่งปริก ขอข้าอุ้มลูกของข้าสักครั้งจะได้ไหม”

นั่งอุ้นพูดเสียงอ่อนเสว้า ไบหน้าโศกชวนสงสาร
 นั่งปริกจึงกวาดสายตามองไปรอบๆบริเวณนั้นก่อนเอ่ย
 กระไรขึ้นมา

“นั่งอุ้น เอ็งพูดใหม่สิ เอ็งจะขออุ้มใคร”

นั่งปริกพูดอย่างเตือนสตินั่งอุ้น เมื่อได้เคยให้คำ
 สัญญากับคุณหลวงสรรค์และคุณลำดวนแล้วว่า จะไม่คิด
 หรือพูดว่าเด็กกาหลงเป็นลูกของตนเอง เพียงห่างสายตา
 ทุกๆคนนั่งอุ้นก็ลืมสัญญาไปเสียแล้ว

“ข้าขออุ้มลูกของข้าไง”

“ไม่ใช่ คุณหนูกาหลงไม่ใช่ลูกของเอ็ง แต่คุณหนู
 กาหลงเป็นลูกของคุณหลวงสรรค์กับคุณลำดวนต่างหาก”

นั่งปริกบอกเสียงแข็ง นัยน์ตามีแววมธุระ

“ไม่ว่าใครจะพูดหรือคิดกันอย่างไร แต่ความจริง
 ที่ว่ายายหนูกาหลงเป็นลูกของข้ามันเป็นความจริง” นั่งอุ้น
 ยังคงยืนยันในคำเดิมของตนเอง

“เอาละนั่งอุ้น เมื่อเอ็งยังยืนยันที่จะพูดว่าคุณหนู
 กาหลงเป็นลูกของเอ็ง งั้นข้าก็จะพาคุณหนูกาหลงกลับเรือน
 เสียแต่บัดนี้”

นั่งปรกใช้พู่ค้ำให้นั่งอุ่นต้องตกใจ หากแต่นั่งปรก
ทำจริง และกำลังจะก้าวเท้าเดินหนีไป แต่ขาทั้งสองข้าง
ของนั่งปรกก็ยังเข้าไปเสียดมือนิ้วของนั่งอุ่นที่คิดว่าขาของนั่ง
ปรกไว้ทัน

“นั่งปรก นั่นเอ็งจะพา พาคุณหนูไปจากข้าจริงๆ
หรือ ข้าก็อยากจะกอด อยากจะหอมแก้มคุณหนูขึ้นมาบ้าง
ก็เท่านั้นเอง”

เพราะนั่งอุ่นยังมีความฉลาดความเจ้าเล่ห์เก็บซ่อน
ไว้กับตัวอยู่มาก จึงรู้ทางหนีทางไปได้เป็นอย่างดี เมื่อทุกๆ
คนไม่ปรารถนาให้นั่งอุ่นเอ๋ยไปว่ากาหลงเป็นลูกของนั่งอุ่น
เอง นั่งอุ่นไม่พูดก็ได้

“เออ พุดแบบนี้ค่อนข้างน่าฟังกันหน่อย”

พุดจบนั่งปรกก็รูปร่างเล็กๆของเด็กกาหลงส่ง
ไว้แก่นั่งอุ่น นั่งอุ่นรับเด็กกาหลงจากมือของนั่งปรกแล้วก็
ทั้งกอด ทั้งหอมแก้ม ตลอดจนยกมือและเท้าเล็กๆของเด็ก
กาหลงขึ้นมาจูบด้วยแสนรักแสนอาลัย จนนั่งปรกต้องเมิน
หน้าหนี

“ข้าขอบน้ำใจเอ็งมากๆเลยนะนั่งปริก เอ็งทำกับข้า
 เยี่ยงนี้บุญกุศลจะบังเกิดขึ้นแต่เอ็งอย่างมากมาย”

“แต่ข้าก็คงจะพาคุณหนูกาหลงมาที่เรือนบ่าวนี้บ่อย
 นักคงไม่ได้ดอกนะนั่งอุ่น เอ็งก็คงรู้ว่าเพราะเหตุใดข้าจึง
 พาคุณหนูกาหลงมาหาเอ็งบ่อยๆไม่ได้”

นั่งปริกพูดไปตามความจริง ด้วยที่ผู้คุณหลวงสรรค
 กับคุณลำดวนไม่ปรารถนาแลเห็นนั่งอุ่นแสดงความรักความ
 ห่วงใยต่อเด็กกาหลงมากเกินไปกว่าที่บ่าวจะรักใคร่ต่อลูก
 ของเจ้านาย ถึงความเป็นจริงว่า เด็กกาหลงคือลูกแท้ๆ
 ของนั่งอุ่น เมื่อนั่งอุ่นได้ยกเด็กกาหลงให้แก่คุณหลวงสรรค
 กับคุณลำดวนแล้ว นั่งอุ่นจึงไม่มีเมตตาที่ที่จะคิดว่าเด็ก
 กาหลงเป็นลูกของตนเอง

“ข้าแจ้งใจแล้ว แต่เอ๊ะแล้วเหตุใดในเวลานี้เอ็งจึง
 พาคุณหนูกาหลงมาที่เรือนบ่าวได้เล่า” นั่งอุ่นถาม

“คุณลำดวนเธอป่วยนะ คุณหลวงสรรคก็เลยไป
 ตามขุนโอสถด้วยตัวของท่านเอง ไม่เรียกใช้งานบ่าวไพร่
 คนใดเลย”

“คุณลำควนเธอป่วยด้วยโรคอันใดรีนังปริก” นังอุ่น
ถาม

“ข้าก็ยังไม่รู้เหมือนกัน ต้องรอให้ขุนโอสถมา
ตรวจดูคุณลำควนก่อนนะวะ” นังปริกบอกไปตามความจริง

“อาการป่วยของคุณลำควนเป็นอย่างไรบ้างเล่า นัง
ปริก”

“เห็นคุณลำควนเธอบ่นว่า เวียนหัว และก็อาเจียน
มาแต่เช้า รับประทานอะไรเข้าไปนิดก็อ้วกออกมาซะแล้ว”

สิ้นคำจากนังปริก นังอุ่นถึงกับผวาอยู่ในทรวง
หรือคุณลำควนกำลังตั้งครรภ์ มีลูกเป็นของตนเอง ลูกอิจฉา
กำลังจะเกิดแล้วใช่หรือไม่? ความรู้สึกของนังอุ่นเริ่ม
แปลปวน วนเวียน ลังเล ควรต้องดีใจหรือเสียใจกันแน่
ความรู้สึกหนึ่งก็ปรารถนาได้ลูกคืนมา หากอีกความรู้สึกอีก
อย่างก็เกรงว่าหากคุณลำควนจะตั้งครรภ์ขึ้นมาจริง แล้ว
ทุกๆคนจะยังรักและเมตตาต่อลูกของนังอุ่นต่อไปอีก
หรือไม่?

วันพระจันทร์ลับดับเพ็ญ 4 “วิริยฐา”

บนเรือนใหญ่ร้างบางของคุณลำควนกำลังนอนหลับตาพริ้ม ในขณะที่ขุนโอสถได้มาตรวจดูอาการ และข้างกายขุนโอสถก็ยังมีร่างของคุณหลวงสรรค์ที่นั่งเฝ้าอยู่ไม่ห่าง

“ขุนโอสถขอรับ อาการแม่ลำควนเป็นอย่างไรบ้างขอรับ” คุณหลวงสรรค์สะกิดแขนขุนโอสถถามด้วยเสียงที่แผ่วเบา เกรงว่าคุณลำควนที่ได้นอนหลับไปแล้วต้องสะดุ้งตื่นขึ้นมาเสียอีก

“แม่ลำควนกำลังจะมีลูกนะคุณหลวง”

สิ้นคำตอบจากขุนโอสถ คุณหลวงสรรค์ถึงกับยิ้มปากกว้าง ในที่สุดสิ่งที่เขากับคุณลำควนเฝ้ารอมานานก็ได้เป็นจริงขึ้นมาแล้ว เคยพยายามให้คุณลำควนดื่มไปหลายหม้อแล้ว แต่ก็ไม่เป็นผล แต่ครั้งนี้ก็อาจเป็นเพราะเทวดาได้เมตตาต่อเรากับคุณลำควนแล้ว เป็นจริงด้วยคำอธิษฐานขอลูกในคืนวันพระจันทร์ลับดับเพ็ญ

“ยิ้มหน้าบานไปเถียวนะคุณหลวง เห็นว่าพยายามทำทุกวิธีทางแล้วให้แม่ลำควนมีลูก ยากี่หมดไปตั้งหลาย